

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 749

Ἔτος ΑΓ'.

20 Ἀπριλίου 1978 (Π. Ο. Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΕΓΚΤΚΛΙΟΣ
ΕΠΙ ΤΗ ΛΑΜΠΡΟΦΩΡΩ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 1978

Α Τ Ξ Ε Ν Τ Ι Ο Σ
ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
Γ.Ο.Χ. ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

Π Ρ Ο Σ

Τὸ Χριστεπώνυμον καὶ Εὐγενές Πλήρωμα
Κληρικῶν, Μοναχῶν, Μοναζουσῶν, καὶ εὐ-
σεβῶν Χριστιανῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα,

Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν λαοί,
ΠΑΣΧΑ ΚΥΡΙΟΥ, ΠΑΣΧΑ. ἐκ γὰρ θα-
νάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν,
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν,
ἐτινίζιον ἄδοντας».

Λαμπροφορεγγὴς καὶ Φωτόδουστος πανηγυρίζει μεγα-

λοπρεπέστατα, ἐν ἀνεκλαλήτῃ χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει, ἡ
Ἀγιοτάτη Μαρτυρικὴ ἡμῶν Ἐκκλησία, τὴν θριαμ-
βευτικὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὅστις ἀποτε-
λεῖ τὸ πρῶτον καὶ θεμελιώδες Δόγμα τῆς Ἱερᾶς καὶ
Ἀγίας ἡμῶν Πίστεως καὶ περὶ τοῦ ὁποῦ Δόγματος,
ὁ Θεὸς καὶ Παγκόσμιος Χριστοκλῆνξ Παῦλος κατη-
γορηματικῶς λέγει:

Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγγήγεσται, κενὸν ἔσται τὸ κή-
ρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ Πίστις ἡμῶν».

Ἀληθῶς! Ἐὰν δὲν κατέλυνεν τὴν δύναμιν τοῦ ἔ-
ως τότε τρομακτικοῦ θανάτου ὁ Θριαμβευτὴς Κύριος,
τότε θὰ ἦτο τραγικωτάτη πλάνη καὶ δύσκολος καὶ ἀβε-
βαία ἡ ὁδὸς τῶν πιστευσάντων ἀκοιδάντως εἰς ταύτην
Ἀποστόλων, ἀλλὰ καὶ ἀσταθὴς ὁ Θεσμός τῆς Ἐκκλη-
σίας ἡμῶν.

Ἀλλὰ, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Ἡ Ἀνάστασις
τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ κορυφαῖον θαῦμα τῆς Θεϊκῆς Ἀ-

ποκαλύνει και τὸ τέρας τοῦ Ὑπερφυῶς Μυστηρίου τῆς Θείας Ἐναθροισέως τοῦ Τίτου καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Πόσον ὑπέροχα καὶ συγγινητικά ὁμιλεῖ σήμερον ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Πατὴρ Χρυσόστομος; «Τὸ τῶν Ἑθαγγελίων Κεφάλαιον, ἐκ τῆς ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ἔχει τὴν ἀρχὴν, ἀπὸ τοῦ τὸν Θεὸν γενέσθαι Ἄνθρωπον καὶ σταυρωθῆναι καὶ ἀναστῆναι.... Τι δὲ καὶ ἐγεννήθη ὁ Λόγος ὡς Ἄνθρωπος, ἂν δὲν ἀνέστη Ἰησοῦς ὡς Θεός; Διὰ τὴν σάρκα ἀνέλαβεν, εἰ μὴ ἐμελλεν ἀναστήσειν σάρκα; Εἰ γὰρ μὴ ἐμελλεν τοῦτο ποιεῖν ΟΥΔ' ἈΝ ΠΑΡΕΓΕΝΕΤΟ».

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Ὡς τοῦτο προεῖπον αἱ Θεοκίνητοι γλῶσσαι τῶν Προφητῶν καὶ ἀπέδειξεν ὁ Ἀναστάς Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ, διεπίστωσαν, ἐπίστευσαν καὶ ἐκήρυξαν ἐνθουσιῶντες οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζεται τὸ ἀδιάσειστον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Οἰκοδόμημα.

Διὰ τοῦτο: «Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε».

Ὁ Θάνατος κατήγγηθη αἱ Οὐράνιοι Πύλαι ἤνοιξαν! Ὁ περιτεσὼν εἰς ληστὰς ἄνθρωπος, σήμερον εὐπρόσδεκτος, διὰ τῆς μετανοίας αὐτοῦ γίνεται εἰς τὰ Οὐράνια Σκηνώματα καὶ ὁ Ἄδης κατατροποῦται.

«Ἀναστήσω ὁ Θεός, λοιπὸν, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ!

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ φιλέεσθε.

Ἡ κατ' ἔτος ἐορταζομένη Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, ὡς Κορυφαία Ἑορτὴ καὶ Μητρόπολις τῶν Ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Πανηγύρεων, ἀποσκοπεῖ ΚΤΡΙΩΣ εἰς τὴν δημιουργίαν, ΧΑΡΑΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΤΗΣ ΚΟΙΛΙΑΣ, ὡς τινες ἐκλαμβάνουν δυστυχῶς τὴν Πανίερρον Ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, καλεῖ πάντα ἄνθρωπον νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ ψυχικοῦ θανάτου, ἦτοι, τοῦ χωρισμοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ἀγιοτάτου Σωτῆρος ἡμῶν, ὥστε νὰ ἐνωθῇ εὐκρινῶς μετὰ τοῦ Κυρίου.

Καθὼς ὁ Κύριος ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἅπαντες, ὡς φωτόλουσα τέκνα, συνειδητὰ καὶ οὐχὶ κατ' ἐπίφρασιν, τῆς Μαρτυρικῆς, δακρυθρόεχτου καὶ αἱματοποτιστοῦ Ἐκκλησίας τῶν ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ, συνεχίζοντες ἀμεταθέτως καὶ ἀκλονήτως τὴν ΠΟΡΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ τῶν προαπελθόντων Πατέρων ἡμῶν καὶ ἀγωνιστῶν, ὀφείλομεν νὰ σπάσωμεν τὴν ταφόπετρα τῆς ἁμαρτίας διὰ μᾶς ἀγνῆς θελήσεως, νὰ ἐγερθῶμεν ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς ἁμαρτίας, ἀφοῦ προηγουμένως σταυρώσωμεν καὶ θάψωμεν τὰ πάθη, τὰ μίση, τὸν ὑπουλὸν φθόνον, τὴν φιλαργυρίαν, τοὺς πονηροὺς διαλογισμοὺς, τὰς ποικίλας κακὰς ἔξεις, διότι τότε καὶ μόνον θὰ δικαιοῦμεθα τῆς ἐν Χριστῷ ἀκολουθίας.

Διότι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ μοναδικὴ Ἀλήθεια ἀλλὰ καὶ Ἡ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΟΔΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ διὰ τὴν πάσχουσα, ἀσθενοῦσα καὶ πολυκινδυνεύουσα ἀνθρωπότητα.

Διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τονίζει: «ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ἡ ΟΔΟΣ, Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ». (Ἰωάν. ΙΔ' 6).

Πατρικῶς καὶ ἐκ τοῦ μυχοῦ τῆς καρδίας Ἡμῶν εὐχόμεθα ὑμῖν ἀπᾶσιν, τοῖς ἐγγύς, ἢ, μακρὰν, προσφιλέσιν ἐν Κυρίῳ τέκνοις Ἡμῶν, ὅπως πάντοτε, ἐν βίῳ εἰρηνικῷ καί, Θεοφορῶντῳ, πανηγυρίζομεν τὴν παρήγορον, μεγάλην καὶ πανσίλπιον ταύτην Ἡμέραν μετὰ ψυχικῆς εὐφροσύνης, οἰκογενειακῆς γαλήνης, ὑγείας καὶ χαρᾶς καὶ ψάλλοντες ἐν ἀδιαπτῶτῳ ἀγαλλιάσει καρδίας:

Ὡ! Πάσχα τὸ μέγα καὶ Ἱερωτάτον Χριστέ,

Ὡ! Σοφία καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ Δύναμις,

δίδου ἡμῖν ἐκτεπότερον Σοῦ μετασχεῖν

ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς Βασιλείας Σου.

Διάχυτος πρὸς Ἀνασάντα Κύριον

εὐχέτης ἀπάντων ὑμῶν.

Ὁ Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος Γ.Ο.Χ.

ΑΤΕΝΤΙΟΣ

Π Α Σ Χ Α

Εἶναι γιὰ ὅλους μας ἡμέρες χαρᾶς οἱ ἡμέρες ποὺ μᾶς ἔρχονται. Εἶναι ἡ προσμονὴ τῆς μεγάλης γιορτῆς, τῆς πρὸς μεγάλης ἀπ' ὅλες τῆς χριστιανικῆς γιορτῆς. Τῆς ἡμέρας αὐτῆς σὰν ἓνα λουτρό ψυχῆς, χλιαρό, ξεκουραστικό, ξεκαθαρίζον γιὰ λίγο ἀπὸ πάνω μας οἱ μικρὲς στενοχώριες, παραμερίζον οἱ ἔγνοιες. Καὶ τὰ μάτια μας βλέπουν πρὸ ἡσυχῆ, πρὸ στρωτὸ μπροστά μας τὸ δρόμο, γαληνεύουν οἱ στοχασμοί. Ὁ καθένας μας κρυφοπροσμένει τὸ μικρὸ του μερικτὸ ἀπὸ τὸ μεγάλο θαῦμα: Τὴν Ἀνάστασι, τὴν Ἀναγέννησι, τὸ κάποιο ξαλάφρομα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀπὸ τὸ βαρὺ καθημερινὸ φορτίο... Ἡμέρες χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ μᾶς ὁμορφῆς προσδοκίας. Προσμένουμε ὅλοι κάτι ν' ἀλλάξῃ, κάτι νὰ πᾶν καλύτερα, νὰ εἶναι στὸ ἐξῆς πρὸ

ἀνάλαφρον, πρὸ φωτεινὴ ἡ ζωὴ μας. Ὅμως δὲν εἶναι τοῦτο μόνον. Εἶναι καὶ κάτι ἄλλο πρὸ μεγάλο ἀπὸ τὴν προσδοκία. Τώρα τὸ νιώθουμε καλὰ, τὸ ξέρουμε: Κάτω ἐκεῖ, στὴ μακρινὴ Ἰουδαία, τὸ μεγάλο δράμα ἔχει ἀρχίσει, ἡ μεγάλη θυσία ἔχει ξεκινήσει. Τὰ βήματα εἶναι πιά μετρημένα, δὲν κινδυνεύουμε νὰ ξεγελαστοῦμε στὴν πορεία: Στὸ τέρας τῆς, γιὰ Ἐκείνον, εἶναι στημένος ὁ Σταυρός. Ὁ Σταυρὸς καὶ τὸ μαρτύριο καὶ ὁ ἀνθρώπινος θάνατος. Ὅμως γιὰ μᾶς, γιὰ ὅλους ἐμᾶς ἐδῶ κάτω, εἶναι ἡ λύτρωσις. Γιὰ μᾶς ὅλους ἐδῶ ξεκίνησε ἡ μεγάλη θυσία. Γιὰ μᾶς ἐσφράωσε τὸ Σταυρὸ Του στὴν πέτρινη ἀνηφορὰ τοῦ Γολγοθᾶ. Ἀπὸ ἀγάπη Του γιὰ μᾶς, γιὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τῆς δικῆς μας ἁμαρτίας, βάδισε μόνος καὶ ἡρεμὸς στὸ γήινο θά-

νατο ὁ γλυκὺς Ναζωραῖος. Καὶ μεθαύριο θὰ ἐτοιμά-
σωμε ξέγνοιastoι τὴ φωτιά γιὰ τὸ καλοδιαλεγμένο ἀρ-
νί μας. Θὰ τσουγκρίσουμε μ' εὐχὲς τὰ κόκκινα αὐγά,
θὰ τὸ ρίξουμε στὸ φαί, μακάριοι, ἀνέμελοι κι ἥσυχτοι.
Ὅμως ἐμεῖς; ... Ἐμεῖς, ρωτήσαμε τὸν ἑαυτὸν μας τί
ρόλο παίξαμε, ποῖο μέρος πήραμε, ποῖο χρέος διζό μας
μὲ τὴ δική μας προσπάθεια ξοκλήσαμε μέσα σ' αὐτὸ
τὸ Ἅγιο Δράμα; Μὴν τάχα στὸ τέλος καταφέραμε,
ἀπὸ τὸ τραγικὸ καὶ θεῖο δίδαγμα, νὰ ξεγραῖψουμε τὸ
κάθε τι ποὺ κλείνει τὴν οὐσία του, καὶ μονάχα νὰ κρα-
τήσουμε τὰ ὅσα μᾶς συμφέρουν;... Ἀπὸ αὐτὴν τὴν
τριαντατοῖζονη πορεία τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσά μας, ἀπὸ
αὐτὸ τὸ πέρασμα τῆς Ἀγάπης ἀνάμεσά μας, ποῖο τά-
χα εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ ἐκάνουμε βίωμα καὶ πράξι στὴν
καθημερινή μας ζωή;... Ναι, τὸ ξέρομε ὅλοι, ὅταν
βοηθοῦμε προστά σ' αὐτὸ τὸ ἀναπάντητο ἐρώτημα,
ἔχομε πρόχειρες τίς δικαιολογίες: Εἶναι ἡ ζωὴ μας
ἐτσι στὰ χρόνια μας φτωγιμένη, εἶναι οἱ ἀνάγκες τέ-
τοιες, ὅχι πὼς τάχα δὲν τὸ ξέρομε ἢ δὲν θέλομε νὰ
κάνουμε τὸ δίδαγμα πράξι, μὰ, δίχως νὰ φταίμε, δὲν
μποροῦμε! Τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμο, μὰ εἶναι ἡ σάρ-
κα μας ἀδύνατη, αὐτὴ μᾶς προδίδει. Κι ἐτσι, μὴ βοί-
σκοντας ἔτοιμο, καλοστροφμένο καὶ στολισμένο μὲ βά-
για τὸ δρόμο γιὰ τὸ καλὸ, γιὰ τὸ Δίκαιο καὶ γιὰ τὸ
Ἀληθινὸ, ἀθελά μας τάχα σερονόμαστε στὸ μικροψέ-
μα, κάποτε στὴν ἀδικία, μπορεῖ ἀκόμη καὶ στὴν ἐχθρό-
τητα... Κι ὥστόσο, ὅμοιος ὅπως τόποα ἦταν καὶ τότε
ὁ κόσμος τῶν ἀνθρώπων, καὶ κάτω ἐκεῖ στὴν Ἰουδαία
καὶ παντοῦ: ἄνθρωποι μικροὶ στρωγομένοι θανάσιμα
μέσα στὴν πονηρία καὶ στὸ ἄδικο, κι ἀδιάκοπα βασαν-
ισμένοι στὸν ἀγῶνα γιὰ μιὰ θεοὶ κάτω ἀπὸ ἓνα ἀβε-
βαιο ἥλιο. Καί, γιὰ ὅλα αὐτά, μικρότεροι, σκληροί,
μὲ τὸ μυαλὸ γυρισμένο στὸ ψέμα, μὲ τὴν ψυχὴ ἀνοι-
χτὴ στὴν ἀδικία, καὶ μὲ ὅπλο στὸ χέρι τὸ «ὁ θάνατός
σου ἢ ζωὴ μου». Τῆρχαν καὶ τότε οἱ ἀγαθοὶ καὶ νι-
κημένοι. Κι ἄλλοι ἔμποροι καὶ σαράφηδες μέσα στὸ
Ναό. Κι Ἀρχιερεῖς, λιγστοὶ καὶ παντοδύναμοι. Καὶ
φαρισαῖοι, στὸ βάθος ὅλοι, ποῖος λίγα, ποῖος πολὺ.
Γιατὶ πάντα οἱ ἄνθρωποι ἀγωνίζονταν νὰ κερδίσουν πῶ-
σο ἀπὸ ΤΥΠΟΤΣ τὴν ΟΥΣΙΑ... Καὶ νὰ! μέσα, σ'
τὸν τὸν κόσμον τῶν μικρῶν, ξάφνου προβάλλει ΕΚΕΙ-
ΝΟΣ! ὄχι ἀπὸ πλοῦσια παλάτια. Στάβλο ἀλόγων βοή-
κε νὰ τοῦ ταιριάζη γιὰ ξεκίνημα ὁ Θεός. Καὶ ὅπλο
δικό του, μέσα στὸ τόσο μῖσος, μέσα στὸ ψέμα, στὸ
δόλο, στὴν πρόκλησι καὶ τὴ διαβολή, μονάχα ἓνα. Θεϊ-
κό: ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ, ΤΗΝ ΤΑΠΕΙΝΟΣΤΗΝ, ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ καὶ τὴν ΕΙΡΗΝΗ, ἀνάμεσα σ' ὅ-
λους τοὺς ἀνθρώπους. Μέσα σ' ἓναν κόσμο, ὅπου καὶ
τότε, ὅπως τώρα, εἶχαν πιστέψει ὅτι μονάχα πατῶν-
τις ἐπάνω στὸν ἄλλο θ' ἀνεβῆς λίγο ψηλά. Ἐκεῖνος
προβάλλε τὴν Ἀγάπην, τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Εἰρήνην:
«Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐντολή μου: Ν' ἀγαπᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλ-
λον, ὅπως ἐγὼ σᾶς ἀγάπησα» Ἰωάν. ΙΒ' 12... Καὶ σὰν
ἔφτασε ἡ στιγμή τῆς μεγάλης θυσίας, θέλησε νὰ πι-
νηγορήσῃ καὶ νὰ ξαναδώσῃ θάνατος τοὺς μαθητὲς
του «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι συμφέρεει σὲ σᾶς νὰ φύγω
ἐγὼ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο. Γιατί, ἂν δὲν φύγω ἐγὼ,
τὸ ΠΝΕΥΜΑ τὸ Ἅγιο δὲ θὰ ἐρθῇ σὲ σᾶς» Λουκᾶς
ιστ' 7.

Ἀγάπη! καὶ ἀλήθεια καὶ εἰρήνη! ὄχι γιὰ Ἐκεῖ-
νον, ἀλλὰ γιὰ μᾶς. Μὲ ὅποια θυσία, ὅσο κι ἂν στοί-
χιζε. Στὸν ἴδιο καὶ στοὺς μαθητὲς Του: «Καὶ θὰ σᾶς
παραδώσουν κι οἱ γονεῖς σας κι ἀδελφοὶ κι οἱ συγγε-
νεῖς κι οἱ φίλοι. Καὶ μερικοὺς ἀπὸ σᾶς θὰ τοῖς σκοτώ-
σουν. Κι ὅλοι θὰ σᾶς μισοῦν γιὰ τ' ὄνομά μου». Λου-
κᾶς κα 16—17. Καὶ δίδασκε σὰν πρῶτο χρέος τὸν ἀ-
γῶνα γιὰ τὴν ΑΛΗΘΕΙΑ καὶ τὸ κήρυγμα γιὰ τὸν ἀλη-
θινὸ Θεὸ τῆς ΑΓΑΠΗΣ: «Κι ἂν οἱ μαθητὲς μου σο-
πάσουν, τότε θὰ σηρωθοῦν οἱ πέτρος νὰ φωνάξουν»
Λουκᾶς ιθ' 40. Εἶναι τὰ λόγια τὰ δικὰ Του. Εἶναι ἡ
προσταγὴ Του: γιὰ νὰ γίνη τὸ δίδαγμα πράξι, ν' ἀλ-
λάξῃ κάποτε ὄψι ἢ γήνη ζωή. Νὰ παραμεριστητὸ
ἐγωιστικὸν συμφέρον, νὰ νικηθοῦν οἱ μικροανάγκες κι
οἱ ἐκβιασμοὶ τοῦ κοσμοῦ, νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ ψυχὴ ἀπὸ
τὰ δεσμά, καὶ ν' ἀκολουθήσῃ ὁ καθένας στὸ ἐξῆς τὰ
θήματα Ἐκείνου. Νὰ πάρῃ πλὴ νὰ βασιλεῦῃ στὸν κό-
σμο τὸ ψέμα, ἢ βία καὶ τὸ μῖσος. Ἡ βία καὶ τὸ μῖσος,
ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη Του στιγμή, ἀπὸ τὴ νύκτα τῆς
Βηθλεὲμ καὶ πρὶν ἀκόμη ἀπὸ αὐτὴ, στάθηκαν οἱ πῶ
ἀνελέητοι διωκτὲς τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ. Ἀπὸ
τὴ Γέννησί Του καὶ πρὶν ἀπὸ αὐτὴν, καὶ ἀκόμη περισ-
σότερο, ὅταν ἄρχισε νὰ δίνῃ καρποὺς ἀνάμεσα στοὺς
ἀνθρώπους ἢ πίστις πρὸς τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὸ κή-
ρυγμα τῆς πανανθρώπινης Ἀγάπης. Ἐτσι, ὅταν ὁ
Ἰησοῦς ἐθεράπευσε τὸν παραλυτικὸ, διεμαρτυρήθησαν
οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Γιατὶ τόλμησε νὰ τὸν
προσάξῃ νὰ σηρώσῃ τὸ κρεβάτι του, Σάββατο ἡμέ-
ρα! καὶ ὅταν ἐθεράπευσε πάλι ἡμέρα Σάββατο τὸν τυ-
φλὸ καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀναβλέψῃ, καὶ ὅταν κατόπιν ἀνά-
στανε τὸ Λάζαρο, ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες πρὶν πεθα-
μένο, ἀρχιερεῖς καὶ φαρισαῖοι διαστικά ἐκάλεσαν συνέ-
δριο. Δὲν ἔβλεπαν τὰ θαύματα, δὲν τοὺς ἐνδιέφερε,
ποὺ ἄνθρωποι δυστυχισμένοι θεραπεύονταν καὶ γίνον-
ταν καλά, δὲ χαίρονταν ποὺ νεκροὶ μὲ τὴ δικὴ Του θέ-
λησι νικοῦσαν τὸ θάνατο κ' ἀνασταίνονταν μονάχα εἶ-
παν: «Τί κάνουμε τώρα; Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κάνει πολ-
λὰ θαύματα καί, ἂν τὸν ἀφήσουμε ἔτσι, στὸ τέλος πολ-
λοὶ θὰ τὸν πιστέψουν. Καὶ θαρροῦν οἱ Ρωμαῖοι νὰ μᾶς
ἀφανίσουν» Ἰωάννης ια' 47—48.

Καὶ μέσα στὴ γενικὴ ἀγωνία τους καὶ τὸ φόβο
τους μὴ χάσουν τὴν ἐξουσία, σηκώνεται ὁ Καϊάφας
καὶ λέει «Μᾶς συμφέρεει νὰ πεθάνῃ ἓνας ἄνθρωπος, γιὰ
χάρη τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἔθνους» Ἰωάννης ια' 50.

Ἐτσι, ἀποφασίστηκε ἡ τύχη τοῦ Θεανθρώπου ὡς
φαίνεται τὸ ἐγκλήμά Του ἦταν βαρὺ καὶ ἀσυγχώρητο
καὶ ἡ διδαχὴ Του ἀπαίτηστη γιὰ τὸν κόσμον τῶν ἀν-
θρώπων: «Ν' ἀγαπᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, καθὼς ἐγὼ
σᾶς ἀγάπησα». Ἀκόμη καὶ ὅταν τὸν βρῆσαν οἱ στρα-
τιῶτες, ὠδηγημένοι ὡς αὐτὸν ἀπὸ τὰ τριᾶκοντα ἀργύ-
ρια τοῦ Ἰούδα, προσχώρησε καὶ στάθηκε μόνος προσ-
στά τους: «Σᾶς εἶπα ὅτι ἐγὼ εἶμαι, κι ἂν ἐμένα ζη-
τᾶτε, ἀφήστε τοὺς αὐτοὺς νὰ πηγαίνουν» Ἰωάννης ιη'
8. Καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ τελευταία σύγκρουσι
ἀνάμεσα στὴ δύναμι τῆς Θεϊκῆς τῆς Ἀγάπης καὶ στὴν
ἀνθρώπινη δύναμι τῆς βίας καὶ τοῦ μίσους, ἀλλ' ὅμως
δὲν ἦταν....

Γιατὶ, ὡς φαίνεται, ὅταν Ἐκεῖνος ξαναγύρισε καν-
τὰ στὸν Πατέρα, τὸν Οὐράνιο καὶ τὰ χρόνια κι αἰῶ-

νες περνοῦσαν, δλοένα δυνάμωνε στὴ γῆ μας καὶ στὸν Κόσμο μας ἡ δύναμις τοῦ Κακοῦ, ἀντὶ ν' ἀδυνατίξῃ. Καὶ ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα λιγότεροι ἀπομένουν ὅσοι ἔχουν ἀκόμη τὴ θέληση, ἔχουν ἀκόμη τὴ δύναμη, νὰ κινῶν τὸ δίδαγμα πρῶξι, ν' ἀγωνιστοῦν γιὰ τὴ δικὴ Του ἀλήθεια, νὰ πολεμήσουν γιὰ ἓνα γήινο βασίλειο ΑΓΑΠΗΣ. Ναί! ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα λιγότεροι ἀπομένουν, ἀν ἀληθινὰ ἀκόμη ἀπομένουν, ὅσοι ἀποτολμοῦν ν' ἀντιπρὸς, ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν κίνδυνο, ὅπως Ἐκεῖνος τὸν ἀνγγεῖλε: «Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα τοῦτα, θὰ βάλω γέρι ἐπάνω σας καὶ θὰ σᾶς καταδιώξω καὶ θὰ σᾶς παραδώσω σὲ συναγωγὰς καὶ φυλακὰς καὶ θὰ σᾶς σύρουν μπροστὰ σὲ βασιλιάδες κα' ἡγεμόνες ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματος μου!» Λοιπὸν κα' 12. Γιατὶ τόσο ἄγνησις ὄχι μόνον γιὰ τόσο πολὺ, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ γιὰ τόσο λίγο, ἀλλ' ἀκόμα κα' ἂν ἄλλο τίποτα δὲν διακινδυνεύει διὰ μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ καθημερινὸ μας μικροσυμφέρον, ἀπὸ τὴν καθημερινή μας διευκόλυνσι ἀπὸ κάποιο καθημερινὸ μας μικροκέρδος. Ἀλλοίμονον! Ξεχάστηκε τὸ δίδαγμα. Κι' ὥς φαίνεται, γιὰ τ' αὐτὰ μας

θ' ἀογήσῃ πολὺ νὰ φωνάξῃ ὁ ΑΛΕΚΤΩΡ...

Ἔτσι, ξέγνοιαστοι, χαρούμενοι καὶ γελαστοί, δίχως πονθὲν νὰ βοήσωμε παρόληρι δική μας ἡ χρέος μας ἀξελήρωτο, ἐτοιμάζομε τὴ φωτιά καὶ τὴ σούβλα γιὰ τὸ ἀρνὶ μας, καὶ τὰ κόκκινα αἰγὰ, καὶ ὅτι ἄλλο χρειαστεῖ, γιὰ νὰ γιορτάσωμε τὴν Ἀνάστασι Ἐκεῖνου καὶ τὴ δική μας λύτρωσι.

Κι' ὥς τόσο, ποῦλε ν' ἀναρωτηθοῦμε, βαθιὰ καὶ καρπὰ μὲς στὴν ψυχὴ μας:

Μήπως, μόνον τὸ ἀρνὶ, καὶ τὰ αἰγὰ τὰ κόκκινα, καὶ οἱ γιορτὲς, καὶ τὰ καινούργια μας ἑοῦχα πάνω ἀπ' τὴν ἴδια ψυχὴ, εἶναι ὅλα κα' ὅλα ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἔμειναν γιὰ νὰ ἀποδεχθοῦμε τὴ μεγάλη γιορτὴ; Ἄς προσπαθήσωμε λοιπὸν ἔστω καὶ αἰγὰ, γιὰ νὰ γιορτάσωμε ἄξια κα' ἀληθινὰ εἰς χαρούμενες ἡμέρες ποὺ ἔρχονται, προσπαθώντας νὰ ξαναβοῦμε μέσα μας κα' δλόγνοι μας, λίγην ἀκόμη ΑΓΑΠΗ, λίγην ΑΛΗΘΕΙΑ ἀγνή, λιγιστὴ Καλωσύνη.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

Οἱ ἀκαταγόνιστοι πρόμαχοι τῆς Ὁρθοδοξίας. Κληρὶ καὶ λαϊκοὶ ἔδωσαν τὸ παρὸν εἰς τὸ προσκλητήριον τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας.

Λαμπρὸς καὶ ἐφέτος ὁ ἑορτασμὸς τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας

Με φοιτικὴν ἀγαλλίασιν καὶ ἱερὰν υπερηφάνειαν ἐωρτάσαμεν καὶ ἐφέτος, Θεοῦ Εὐδοκίᾳ, οἱ παλαιονομερολογῆται τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας. Διότι οἱ παλαιονομερολογῆται ὡς γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοί, συναισθάνονται βαθύτατα τὸ πραγματικὸν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν μεγαλεῖον τῆς Ἀγιοτάτης Ὁρθοδοξίας. Εἶναι δῶμα τῆς θεοσκευτικῆς τῶν συνειδήσεως αὐτῆ ἀφοῦ δι' αὐτὴν καὶ τὸ αἰώνιον ἑορτολόγιόν τῆς ἀγωνίζονται

ἐπὶ 54 ἔτη διὰ σθεναρῶς τὸν «ἀγῶνα τὸν καλόν», κατὰ τὸν λόγον τοῦ Μεγάλου τῶν Ἑθνῶν Ἀποστόλου Παύλου.

Κατεκλύσθησαν ὅλοι οἱ Ἴεροὶ Ναοὶ ἀπὸ πιστοῦς, οἱ ὅποιοι μὲ καθεῖαν κατάνυξιν καὶ πνευματικὴν ἀνάτασιν παρηκολούθησαν τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ τοὺς δοξαστικὰς ὕμνους καὶ αἴνους καὶ ἤκουσαν τοὺς ἱεροκήρυκας, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, ἀναπτύσσοντας τὸ ἱστορικὸν καὶ τὴν σημασίαν τῆς μεγάλης ἑορτῆς, παρουσιάζοντας

Ἕνα τμήμα τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, ὁ ὅποιος παρηκολούθησε τὴν πενήντην τελετήν.

δὲ τοὺς γενναίους προμάχους τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ στῆ-
λιτεύοντας τοὺς ἐχθροὺς καὶ πολέμιους ταύτης.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, περί ὥραν 4ην, ἔλαβε
χώραν ἡ καθιερωμένη μεγάλη τελετὴ εἰς τὸν ἐν Ἀν-
θουπόλει εὐρύχωρον Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς
Θεοτόκου, παρουσία τοῦ σεπτοῦ προκαθήμενου τῆς μαρ-
τυρικῆς Ἐκκλησίας μας Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ.κ. Αὐξεντίου, πλαισιουμένου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων
Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου,
Κορινθίας καὶ Αἰγιάλειας κ. Καλλιότου, Εὐρίπου καὶ
Εὐβοίας κ. Παΐσιου, Κυκλάδων καὶ Νήσιων κ. Γαβρι-
ήλ καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίου.

Ἀπὸ ἐνωρίς ὁ Ναὸς εἶχεν ἀσφυκτικῶς πληρωθεῖ
ὑπὸ τῶν πιστῶν ὁπαδῶν τῆς Πατρώας Εὐσεβείας, ἡρωϊ-
κῶν κληρικῶν, μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν καὶ τοῦ μικροῦ
ποιμνίου τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον κατέφθασε περιχαρὲς
καὶ ἐορταστικὸν ἐπὶ τῇ Κυριωνίῳ ἡμέρᾳ. Καθήμε-
νοι οἱ μεγαλύτεροι καὶ ὄρθοι οἱ νεότεροι, ἐν ταπεινώ-
σει καὶ σεμνότητι ἄπαντες, ἀθρόοι, εὐσταχοὶ καὶ ἀ-
νεπίδεικτοι, ὅπως προσήκει εἰς ἀληθινούς ὀρθοδόξους
χριστιανούς!

Ἡ τελετὴ ἤρχισε μὲ προσευχὴν καὶ ἐν συνεχείᾳ
ἐψάλλοντο θαυμάσιοι βυζαντινοὶ ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι ὑπὸ
χοροῦ ἐκ ζηλωτῶν καλλιφώνων καὶ ἐμπείρων ἱεροψαλ-
τῶν, πρωτοστατούντων τῶν ἀγωνιστῶν κ.κ. Ν. Κουκου-
λάκη, Μ. Φαμέλη καὶ Ι. Συμεωνίδη. Εἶτα ὁ Μακαριώ-
τατος ἔλαβε τὸν λόγον, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου,
πλήρες ὑψηλῶν ἐννοιῶν, ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 1978,
ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
Γ.Ο.Χ. ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ

Αὕτη, ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων ...

«τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν».

(Ἀπὸ τὸ «Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας»)

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί, Ἱερώτατοι Ἱε-
ράρχαι τῆς καθ' ἡμᾶς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἱερά, Ὅσια καὶ Προσφιλέστατη Παρεμβολὴ τῶν
ἐορτίως ἀνελεθόντων, Κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν. Μονα-
χῶν καὶ Μοναζουσῶν, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ, ἀγαπητὰ
καὶ ἐπιπόθητα.

Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος ἡμῶν Στρατευομένη τοῦ Χρι-
στοῦ Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι προβολὴ καὶ ἀπει-
κόνισις τῶν Οὐρανῶν εἰς τὸν παρόντα φθαρτὸν καὶ
μάταιον κόσμον, συγχρόνως δέ, ἀποτελεῖ καὶ μίαν ἀμ-
φωτον πνευματικὴν πορείαν πρὸς τὴν αἰωνιότητα, πρὸς
τὴν ὁποίαν κατευθύνει τὸν ἀνθρώπον.

Καὶ εἶναι γνωστὸν ἐκ τοῦ παλαιοῦ ὁρίσμου ὅτι αἰ-
τὸς ὁ Θεὸς Θεάνθρωπος Χριστὸς εἶναι ὁ ΠΑΡΑΤΕΙ-
ΝΟΜΕΝΟΣ εἰς τοὺς αἰῶνας. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ

ἡ Ἐκκλησία Του, ἀποβαίνει ὁ βαθύτερος καὶ εὐσιαστι-
κώτερος σκοπὸς τῆς καθόλου Ἱστορίας Τῆς.

Πανομολογεῖται ὅθεν, ὅτι, ἡ ἁγία ἡμῶν Ὁρθόδο-
ξία τριπένδοξος καὶ μεγαλοπρεπὴς διὰ τῆς ἐνδόξου
πορείας τῶν μαρτυρικῶν αἰμάτων τῶν ἡρωϊκῶν τέκνων
Τῆς, ἐπειδὴ δέ, διὰ τῶν πολλῶν αὐτῆς ἀγώνων, κατὰ
ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ἐπιθέσεων, εἶναι καθημα-
γμένη.

Στέφανον Ἀδαμάντινον φέρει δόξης ἀφθίτου, ἀλλὰ
καὶ ἀστέφανον ἐξ ἀκηθῶν πολλὰς περιτίθεται, χά-
ριν τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Δικαίου.

Φέρει μὲν ἐκ πάλγου ὠραιότητος μανθὰ δισχίλιετος
Ἱστορίας, ἀλλὰ φέρει συγὰ καὶ «κοκκίνη χλαμύδα» καὶ
πορεύεται βαστάζουσα ἀγογγίστως «τὰ στίγματα τοῦ Κυ-
ρίου ἐν τῷ σώματι αὐτῆς». (Γαλ. 6, 17).

Διὰ τοῦτο φιλέορτοι χριστιανοί, θαυμάσατε καὶ προ-
σκυνήσατε προσπίπτοντες τὴν ἀδιάσειστον Ἐκκλησίαν
τῶν Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν καὶ τῶν Μεγάλων
Θεοφάρων Πατέρων, τῶν Πνευματοφάρων Οἰκουμενικῶν
Συνόδων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἱσχυροῦ καὶ ἀρχαιοπαράδοτου
Ἱεράς Παραδόσεως καὶ τοῦ Πανσέπτου Συμβόλου τῆς
Πίστεώς μας, τῆς ἀληθοῦς, γνησίας Ἐκκλησίας, λέ-
γομεν, τῆς ἀμείαντου πνευματικότητος, τοῦ μαρτυρικοῦ
Σταυροῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Θριαμβευτικῆς Ἀναστάσεως.

Ἀποθαυμάσατε, φιλέορτα καὶ πιστὰ τῆς Ἐκκλη-
σίας ἡμῶν τέκνα, τὴν ἀγιοτάτην Μητέραν Ἐκκλησίαν
τῆς Μυστηριακῆς εὐσεβείας, τῆς εὐσεβείας τοῦ βίου
ἧς εἶναι καὶ ὁ εὐδὺς δρόμος πρὸς Θεόν.

Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σωτῆ-
ρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ κατὰ τὸν Ἑθνικὸν
Ἱστορικὸν μας Κ. Παπαρρηγόπουλον, «Ἑθνοποιὸν δύ-
ναμιν» καὶ «Ἐκκλησία Ἑλληνοσώτειρα».

Ὡς δὲ ἐτόνιζεν ὁ ἐνθερμὸς ἐκείνος Χριστοκλήρως
τῆς Πελοποννήσου, Παπουλάκος, «ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδο-
ξοι Ἕλληνες πρέπει νὰ κανχώμεθα, πρῶτον διὰ τὴν
Ὁρθοδοξίαν μας καὶ ὕστερον διὰ τὸν ἀρχαῖον κλασ-
σικὸν πολιτισμὸν μας».

Οἴκοθεν νοεῖται ὅτι ἡμεῖς οἱ ἐπιγινώμενοι, ὡς ἀ-
ληθεῖς φορεῖς τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, κατανοοῦμεν
ὅτι ἡ τιμὴ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, μεταφράζεται εἰς
ΕΥΦΥΝΗΝ, ἧς δημιουργεῖ εἰς ἡμᾶς ἅπαντας, δι-
πλοὺν καθήκον, ὅπερ ἀπορρέει ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς
ἱερωτάτης ιδιότητός μας ὡς συνεχιστῶν τῆς ἀνοθεύ-
του Ὁρθοδοξίας.

Ἀφ' ἐνός μὲν, ΠΡΟΣΗΛΩΣΙΣ, εἰς τὴν Ὁρθό-
δοξίαν, ἀφ' ἐτέρου δέ, ΠΡΟΒΟΛΗ τοῦ περιεχομένου
τῆς.

α) ΠΡΟΣΗΛΩΣΙΣ Εἰς τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ.

«Ὡς Διδασκαλία ἀλλὰ καὶ ὡς Βίωμα».

Ὅταν λέγομεν προσήλωσιν δὲν ἐννοοῦμεν ἀπλῶς
τὴν μετὰ φανατισμοῦ καὶ πείσματος διατήρησιν μόνον
τοῦ Γράμματος τῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ΟΥ-
ΣΙΑΣ, ἧς ἐρμηνεύεται εἰς οὐσιαστικωτέραν καὶ βα-
θυτέραν βίωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀποδεικνυμένης διὰ
τῆς ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑΣ καὶ τῆς ΑΡΕΤΟΠΡΑΞΙΑΣ.

Δὲν ἀρκεῖ δηλαδὴ, μόνον συνέχεια ἱστορικῆ τῆς

Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ ΣΥΝΕΠΕΙΑ, ὥστε κατὰ τὴν συγκινητικὴν εὐχὴν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, «πάντα πρὸς εὐαρέστησιν τὴν Σὴν καὶ φρονούντες καὶ πράττοντες».

Δηλαδή, νὰ εἰμεθα ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ Εἰς τὴν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ Τὴν ΠΡΑΞΙΝ, καὶ οὐχὶ μόνον στὴν θεωρητικὴν ἀποδοχὴν τοῦ γράμματος. Διότι κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ μεγάλου Ὁμολογητοῦ, ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου, «Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι μόνον δόγματα καὶ λατρεῖα, δὲν εἶναι ἀπλὴ θεωρία καὶ διακοσμητικὸν στοιχεῖον τῆς ζωῆς, ἀλλὰ πρὸ πάντων Εἶναι ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ!»

Ὁρθοδοξία εἶναι κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶ Θεσσαλονίκης, πρὸ πάντων Πειθαρχία, ταπεινότης, εἶναι ἀγάπη καὶ μακροθυμία, εἶναι καρτερία καὶ ἐνθουσιασμός, διάκρισις καὶ γενναιοδότης, καὶ οὐχὶ ἑξάλλος καὶ ἀλλοπρόσβαλλος δῆθεν ὑποστήριξις προσωπικῶν, δυστυχῶς καὶ ὑποκειμενικῶν ἀντιλήψεων, διὰ ἐπαναστατικῶν διαθέσεων καὶ ἀποσχισματικῶν τάσεων, ἐνίων μάλιστα προνομιακῶς καὶ μονοπωλιακῶς καυχουμένων διὰ τὸν «πόνον» καὶ τὴν «ἀγάπην» αὐτῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἄς τὸ προσέξουν καλῶς ἅπαντες ἵνα μὴ εἰς πειρασμὸν περιπέσωσιν: Ὁρθοδοξία εἶναι φωτεινὸν σύστημα ὑποδειγματικῶς βίου, ζωογονουμένου διὰ τοῦ Παναγίου Αἵματος τοῦ «Βοσφαγμένου Ἀρνίου» καὶ διαποτιζομένου διὰ θερμῶν καὶ καυτῶν δακρύων τῶν Καλλινίκων Ἀγωνιστῶν τῆς Πίστεως.

Ἀντίθετος τοσούτου πορεῖα αὐτομάτως δημιουργοῦν τὰ θλιβερά ἀδυσώπητα ἐρωτήματα: Μήπως ἡ Ὁρθοδοξία μας περιορίζεται μόνον εἰς τὸ ὄνομα καὶ ἡ θρησκευτικότης μας εἰς τὴν ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ ΤΗΣ ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ, ὥστε νὰ ἐπαληθεύῃ τὸ παράπονον τοῦ Παγκοσμίου Χριστοκλήρυκος, Θεοῦ Παύλου:

«Μόρφωσιν εὐσεβείας ἔχοντες, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι». (Βσ Τίμ., 3,5).

Ἄς ἐρωτήσωμεν ἑαυτοὺς κατὰ τὴν σημερινὴν μεγάλην ἡμέραν τῶν Θριάμβων τῆς Ὁρθοδοξίας, μήπως ἱστάμεθα ὀρθοί μὲν, εἰς τὴν Πίστην καὶ ἀκλόνητοι, ἀλλὰ κλονιζόμεθα εἰς τὴν γνησίαν, τὴν ἀληθεῖ κατὰ Χριστὸν ζωὴν καὶ βίωσιν;

Διὰ τὴν νὰ μὴν ὁμολογήσωμεν τὴν θλιβεράν καὶ ἀποκαρδιωτικὴν πολλάκις διαπίστωσιν:

Διὰ πολλοὺς δυστυχῶς, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ἔχει: Ἐκκλησία, Δόγμα, Νόμοι, Τελεταὶ μεγαλοπρεπεῖς, Διδασκαλία οὐσιπετῆς, ΜΟΝΟΝ ΠΡΑΞΤΕ ΔΕΝ ΕΡΙΝΕ.

Κοιτῶμεθα νὰ ἀπαγγέλλομεν μὲ τὰ χεῖλη τὸ Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως, Ὁρθῶς καὶ Ἐπακρεβῶς, χωρὶς δεθίλους προσθαφαιρέσεις, ἀλλὰ μὲ τὴν ζωὴν μας ἀρνούμεθα αὐτὴν ταύτην τὴν Θεῖαν ὁμολογίαν τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ μεταξὺ ἡμῶν ἐνότητος.

Ἐπὶ τέλους! Ἄς τὸ ἐννοήσωμεν καλῶς ὅτι προσήλωσις εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν μας εἶναι ἡ ἀγιότης τοῦ βίου, ἐντὸς τῆς μυσταγωγικῆς ἀτμοσφαιρᾶς τῆς Ἐκκλησίας μας ἥτις καρποφορεῖ τὴν χριστιανικὴν τελειότητα κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατὸν, ἥτοι, τὴν Ἀγάπην, τὴν ταπεινότητα, τὴν διάκρισιν, τὴν σεμνότητα καὶ τὴν ὑπακοήν διὰ τὸν πιστὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπιτυγ-

χάνει νὰ συλλάβῃ τὸ νόημα τῆς αἰωνιότητος καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀξίαν τῆς προσκαίρου ταύτης ζωῆς.

Β) Η ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρου καθήκοντος μας ἐκπηγάζει αὐτομάτως δευτέρω ἱερωτάτῃ ὑποχρέωσις. Νὰ μεταδώσωμεν «τὸ μυστικὸν πνεῦμα» τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἰς ἄλλους αἵτινες τὴν ἀγνοοῦν.

Αὕτη εἶναι ἡ «Μεγάλη Ἰδέα», τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔχομεν καθήκον καὶ ἱερὰν ὑποχρέωσιν, ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΕΝΟΙ ΗΜΕΙΣ ΚΑΙ ΠΕΙΛΑΣΜΕΝΟΙ ΧΕΡΙ ΜΕ ΧΕΡΙ, ΜΑΚΡΑΝ ΠΑΣΗΣ ΞΕΝΗΣ ΕΠΙΠΡΟΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΒΟΛΗΣ, Κληρικοί καὶ Λαϊκοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι ΠΑΝΟΙΚΕΙ, προπορευόμενοι τοῦ Πανσπίτου Λαοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας μας, τοῦ Τίμιου καὶ Τροπαιοφόρου Σταυροῦ νὰ βαδίζομεν ἀγαλλομένῳ ποδὶ, πρὸς πραγματοποιήσιν τῆς ἀγίας ταύτης Προβολῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, διότι αὕτη δὲν εἶναι μόνον παρελθόν, ἀλλὰ καὶ παρὸν καὶ ΜΕΛΛΟΝ δημιουργικὸν καὶ φωτεινόν, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς πασχούσης σημερον ἀνθρωπότητος, ἀπαρνησμένης τὰς αἰωνίους ἀληθείας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Καὶ ἄς ἀναλογισθῶμεν ὅτι δὲν εἰμεθα μόνον προνομιακοὶ κληρονόμοι αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ διὰ τὴν πορείαν τῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τεταραγμένου κόσμου τῆς σημερον. Ἄς σκεφθῶμεν: Ἡ Θεῖα Πρόνοια ἐγκατέθεσεν ἐπὶ τῶν ἀγίων ὁμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποστολὴν Παγκόσμιον καὶ λαοσώτειρα. Νὰ μεταδώσῃ τὸ μήνυμα τῆς ἀληθείας Πίστεως εἰς τὴν Οἰκουμένην ἅπασαν καὶ προετοιμάσῃ οὕτως τὸ ἔδαφος διὰ μίαν νέαν ἐλπιδοφόρον καὶ χαρποῦν ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ.

Δὲν πρόκειται νὰ ἀσκήσωμεν προσήλυτισμὸν τὸν ὁποῖον ἀπεχθανόμεθα, ἀφοῦ ταῦτα εἶναι προνόμιον τῶν σημερινῶν παικτῶν αἵρέσεων. Ὁχι, ἡμεῖς διὰ τοῦ ὑποδειγματικῶς βίου μας, τῆς ἀνυπακρίτου ἀγάπης μας, τῆς πιστῆς ἀκολουθίας τοῦ Κυρίου, ἡμεῖς Οἱ ΓΝΗΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΕΛΛΑΔΟΣ, θὰ δώσωμεν νὰ ἐννοήσουν καὶ ἄλλοι τὴν Ἀλήθειαν, ἀκόμη δὲ, καὶ τοὺς πνευματικοὺς θησαυροὺς τοὺς ὁποῖους ὁ Θεὸς ἐνπιστεύθη εἰς τὴν ἐπὶ πενήντα-τέσσαρα ἔτη ἀγωνιζομένη μαρτυρικῶς Ἐκκλησίᾳ μας.

«Ἡ Κιβωτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐτόνισεν ὁ ἀειμνηστὸς Γεννάδιος Σχολάριος εἶναι «Ἡ ΠΥΞΙΣ» τοῦ ταλαιπώρου σκάφους τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις θὰ δείξῃ τὴν ὁρθὴν κατεύθυνσιν εἰς τὸν σκοτισθέντα ἀγ-θρῶπον.

Πυρὸς Φωτοδόλος, ὑπερκασμίου προελεύσεως καὶ Παγκοσμίου ἀκτινοβολίας, ἡ Ὁρθοδοξία μας, ἀδελφοί μου, θὰ διαλύσῃ τὰ ἐρέβη τῆς παγκοσμίου ἀβλιότητος καὶ ἀκαταραχῆς ἀρκεῖ καὶ ἡμεῖς νὰ τὸ θελήσωμεν καὶ νὰ τὸ ἐπιδιώξομεν.

Ἐμπρὸς λοιπὸν! Εἰς τὰ ὅπλα; Ποῖα; Τὰ γνωστὰ εἰς ὅλους: ΠΙΣΤΗΝ, ΑΓΑΠΗΝ, ΤΟΛΜΗΝ, ΥΠΟΜΟΝΗΝ ΚΑΙ ΕΜΜΟΝΗΝ, κρατοῦντες τὸ τρόπον τοῦ Ἀγῶνος μας. Τὸν Τίμιον Σταυρὸν. Καὶ ἰδοὺ, μὴ νόημα προσκλήσεως ἐξ' ὧν τῶν σημείων τῆς γῆς καταφθάνουν παρακαλοῦντα ἡμᾶς πρὸς πνευματικὴν Γίσκεσίαν πολλῶν ἐπιστρεφόντων εἰς μᾶς Χριστιανῶν.

Χαρές εὐαγγέλια! Δόξα τῷ Θεῷ, ἐπὶ τοῖς μεγάλοις καὶ τοῖς θαυμασταῖς Ἀδελφοῖς.

Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν προσηλυθέντων ἡρώων Προμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας! Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ὁ-
γαθαῖς αὐληθήσονται. «Πρὸς ὑμᾶς ἀγαπήτᾳ μου τέ-
κνα ἀναυφῶ:

Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς ἔπαν-
τας, τὰς οἰκογενείας ὑμῶν καὶ τοὺς μοχθοῦντας σθενα-
ρῶς, διὰ τὴν διαίωνα καὶ κραταίωσιν τῆς Ὁρθο-
δοξίας, τοῦ μόνου Θεσσαυροῦ τῆς Χριστοφόρου καὶ πνευ-
ματοφόρου ἡμῶν Πατρίδος χάριν τῆς ὁποίας πάντοτε
ἐταίμοι καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν νὰ προσφέρωμεν. Γένοιτο.

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Γ.Ο.Χ.

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ.

Ἐξηκολούθησαν αἱ δοξαστικαὶ ψαλμωδίαί, προ-
καλεῖσαι πνευματικὴν ἀνάστασιν καὶ ἡ σεμνὴ καὶ ἐπι-
βλητικὴ τελετὴ ἔκλεισε μὲ ἐμπνευσμένην πανηγυρικὴν
προσλαλίαν τοῦ νομικοῦ συμβούλου τῆς Ἀγίας μας
Ἐκκλησίας, ἐγκρίτου δικηγόρου παρ' Ἀρείῳ Πάτῳ
κ. Νικήτα Ἀναγνωστοπούλου.

Οὗτος, μὲ τὸν διακρίνοντα αὐτὸν παραστατικὸν
ῥητορικὸν τόνον εἶπε, μεταξὺ ἄλλων: «Εἰς τὴν σημε-
ρινὴν ἑορτὴν κατέχουν τιμητικὴν καὶ ἐξέχουσα θέσιν
οἱ Χριστοκήρυκες Ἀπόστολοι, τὰ δοχεῖα ταῦτα τοῦ
Παναγίου Πνεύματος καὶ τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ
Θείου Λόγου, οἱ Θεόφοροι Πατέρες, οἱ καλλίνικοι
Μάρτυρες καὶ οἱ Ὅσοι Ἀσκηταὶ καὶ Ὁμολογηταί,
ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐπώνυμοι καὶ ἀνώνυμοι.

Διότι οἱ μὲν μὲ τὸ Θεόπνευστον κήρυγμα, τὰ
πανσεβάσματα δόγματα τὰ θεοπισθέντα ἐν Οἰκουμενι-
καῖς ἢ Τοπικαῖς Συνόδοις, μὲ τὰ σοφὰ Πατερικὰ συγ-
γράμματα, τὴν ὁσιακὴν ἀκραιφνῶς ὀρθόδοξον διδασκίαν
καὶ πνευματικὴν ἀσκήσιν καὶ εὐθαρσὴ ὁμολογίαν τῶν
ἐσπειραν καὶ ἐκαλλιέργησαν τὸν ἔνθεον σπόρον τῆς
Ὁρθοδοξίας, οἱ δὲ τὸν ἐπόμενον μὲ τὸ χυτὸν ἐν φρι-
κτοῖς μαρτυρίαις τίμον αἷμα τῶν καὶ ἐριζοδόλησε καὶ
ἀνεπτύχθη καὶ ἔγιγε δένδρον πανύψηλον, εὐσκαύφυ-
λον καὶ μοσχόβολον, τὸ ὅποιον ἀναδίδει «δόξην εὐωδί-
ας πνευματικῆς» μέχρι τῶν περάτων τῆς Οἰκουμένης».

Εἶτα, ὁ ἀπὸ μνήμης εὐραδὴς καὶ ἐνθουσιώδης ῥή-
τωρ ἀνεφέρθη εἰς τὸν ὑπερπεννητακονταετὴ ἱερὸν καὶ
σθεναρὸν ἀγῶνα τῶν Παλ) τῶν, τοὺς ὁποίους ἐχαρά-
κτισε ὡς «συνεχιστὰς τῶν ἀθανάτων προμάχων τῆς
Ὁρθοδοξίας», διότι, ὡς εἶπεν, «ὁ ἀγῶν τῶν, διεξάγε-
ται διὰ τὴν διατήρησιν ἀσπίλου καὶ ἀνοθέτου τῆς
Ὁρθοδοξίας μετὰ τοῦ αἰωνίου Ἐορτολογίου τῆς, ὡς
μᾶς παρεδόθησαν παρὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων». «Ἡ
Ὁρθοδοξία, κατὰ τὸν Πατερικὸν λόγον, εἶνε ἡ Νύμ-
φη τοῦ Ἀσπίλου Χριστοῦ, ἡ μὴ ἔχουσα σπῖλον ἢ ῥυ-
τίδα». «Σπίλος καὶ ῥητὴς τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ ἀ-
πάργησις τοῦ πατρίου καὶ Ὁρθοδόξου Ἐορτολογίου!»

Καὶ ἀφ' οὗ ἀνεπτύξεν τὴν ὀρθὴν θέσιν τῶν Παλ)
τῶν ἀπὸ ἀπόψεως νομοκοινωνικῆς καὶ συνταγματικῆς,
ἐπέρινε: «Οἱ παλ) ται, οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι, Χριστι-
ανοί, ἀποτελοῦν τὸν χαλύβδινον θώρακα τῆς Ἀγιοτά-
της Ὁρθοδοξίας, τοῦ ἀνεκτιμήτου πνευματικοῦ αὐτοῦ

Θησαυροῦ τῆς φιλότατης Πατρίδος μας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου,
ὡς ἀποτραυκίζονται, ῥιπτόμενα τὰ ἰσθόλα θέλη τῶν ἐ-
χθρῶν καὶ πολεμίων τῆς αἰρετικῶν, σχισματικῶν καὶ
λοιπῶν κακοδόξων καὶ περὶ τῆς πίστεως ἀστοχῶντων,
εἰς δόξαν ταύτης καὶ τοῦ Νυμφίου τῆς Χριστοῦ».

Καί, ἐν τέλει ἀπεφώνησε «Ζήτω ἡ ἀσπίλος Ὁρ-
θοδοξία», τὸ ὅποιον ἐπανέλαβεν τὸ πολυπληθὲς ἀκροα-
τήριον ὁμοφώνως, δοκαύμενον ἐξ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ
καὶ ἐν Κυρίῳ ἐγκαυχήσεως.

Εἰς τὴν ἑορτὴν παρέστησαν οἱ πανσοφολογίωτατοι
ιερομόναχοι Γερμανὸς Ἀθανάσιος, Θεόφιλος Τσίρμπας,
Καλλιόπιος Γιαννακοπουλόπουλος, Μερκούριος Καλο-
σκάμης, Καλλίνικος Θεοδοσίου, Καλλίνικος Σαραντό-
πουλος, Γ. Βράνας, Σ. Τσίκουρας, Γ. Ριζάκης, Ν.
Λιαπίτης, Μ. Ἀλεξάνδρου, Χρυσόστομος Εὐμένιος, Ἰ-
ωακείμ Ἰουστίνος Καλοσύνης, Δαμιανὸς Ρέρας,
Ἀθανάσιος Χααραλαμπίδης, Ἰσαάκιος Καρλαύτης, οἱ αἰ-
δεσιμώτατοι ἱερεῖς, ὁ ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Προκόπιος
Προκαπίου, Σπυρίδων Βλάχος, Νικόλαος Καλοσκά-
μης, Καλλίνικος Μουράτογλου, Γ. Καραγιαννίδης, Σ.
Καμαράτος, Ν. Βορινιώτης, Γ. Μπάφας, Ν. Κολομβας,
ὁ Βουλευτὴς Β' Περιφέρειας Ἀθηνῶν (Ν.Δ.) κ. Α.
Κρίκος, ὁ Θεολόγος κ. Γ. Καραμήτσος, καὶ οἱ κ.κ. Θ.
Κανακάκης, Π. Χρονάς, Γ. Μαρκουλάτος, Α. Λύρας,
Α. Ρίτσος, Σ. Κισύσης, Α. Νικολόπουλος, Χ. Καλια-
νιώτης, Χ. Χαλδαντζής, Θ. Κατσιβελάκης, Σ. Χωριά-
της, Γ. Ρήγας, Θ. Παπαδόπουλος, Γ. Θεοχαράκης, Δ.
Λύγκας, Δ. Ζυγούρης κ.ά.

«Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» συγκαίρουσα εὐχεταί
ὅπως καὶ τοῦ χρόνου μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Κύριος νὰ ἀπολαύ-
σωμεν τὸ μεγαλεῖον τῆς ἑορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ
ἀσχοληθῶμεν καὶ πάλιν μὲ τὴν περιγραφὴν ταύτης,
εἰς δόξαν Αὐτοῦ καὶ τῆς πολυπαθοῦς Ὁκλήσιας τῶν
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας ἐμεῖς ἡ διάδοχος καὶ
ζῶσα φωνή.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐ-
νημερώσουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας τῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ
τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρε-
χοῦσας φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δασοληγίας τού-
των πρὸς τοὺς ἀπευθύνους διαχειριστὰς χρημα-
τικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἥτοι ὑπόλοιπα Ἀπομύ κτλ.
ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον
— Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεό-
δορον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κά-
κιγος 32, τηλ. 3628.280.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Γιὰ νὰ θυμοῦνται οἱ παλαιοὶ καὶ νὰ μαθαίνουν οἱ Νέοι

Ἱστορικὴ Ἀναδρομὴ

ὑπὸ Θεοδ. Μαριόλη

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ τότε καὶ μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀγώνων καὶ τῶν προσπαθειῶν μας εἰς πείσεις τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας πρὸς ἡμᾶς ἐμειώθησαν χωρὶς νὰ παύσων ὀριστικῶς. Βεβαίως μᾶς ἀνεγνωρίσθη τὸ δικαίωμα νὰ λειτουργοῦμε εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας χωρὶς τὸν φόβο νὰ ὀδηγηθῶμε εἰς τὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ πηλίκον. Ἡμποροῦμε νὰ κάνομεν τὰς τελετὰς μας σήμερον ἐλευθέρως καὶ τὰ τῆς λατρείας μας τελοῦνται ἀκωλύτως ὑπὸ τὸ κράτος καὶ τὴν προστασίαν τῶν νόμων. Ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία ὥστόσο μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρει τὸ ἀπὸ ὁμοεικείας καὶ πλέον νόμιμον καὶ ἱερὸν αὐτῆς μᾶς, δηλαδὴ τὴν σύγκλητον πανορθόδοξον συνέδου ἢ ὅποια θὰ λύσῃ ὀριστικῶς τὸ ἀπὸ τοῦ 1924 ἀνακύψαν θέμα, προσπαθεῖ νὰ μᾶς ἐξουδετερώσῃ ὑποσκάπτοντας κ.λ.π.

Διὰ μίαν ἀκόμη φορά διατείνεται ὅτι οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἡμετέρας Ἐκκλησίας εἶναι ἀντικανονικοὶ καὶ ὅτι τὰ μυστήρια τὰ τελεσμένα ὑπὸ τῶν ἱερέων μας εἶναι ἄκυρα. Εἴρουν πολὺ καλά ὅτι καὶ οἱ ἐπίσκοποι μας εἶναι κανονικοὶ καὶ τὰ μυστήρια εἶναι ἔγκυρα.

Διότι ἡμεῖς τὴν καθαίρεσιν τῶν Κληρικῶν μας ὑπὸ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας τὴν θεωροῦμεν ἄκυρον καὶ ἀντικανονικὴν, διότι οἱ Κανόνες ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ἡ καθαιρετικὴ ἀπόφασις τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γυναικῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου οὐδεμίαν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν Κληρικῶν μας διότι οὗτοι, ἂν διέκοψαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Διοικούσης Ἱεραρχίας, τοῦτο ἐπραξαν, οὐχὶ ἐκ λόγων φιλαρχίας καὶ ιδιοτελείας καὶ ἐκ πνεύματος ἀπειθαρχίας καὶ ἀνταρσίας, ἀλλὰ διὰ λόγους Ἐκκλησιαστικούς θύγοντας τὴν Ὁρθόδοξον συνείδησιν αὐτῶν, καὶ διότι αὐτοὶ δὲν ἐπιθυμοῦσαν νὰ μετὰσχισιν τῆς εὐθύνης ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἱστορίας διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας εἰς τὴν τέλεσιν τῆς θείας λατρείας. Ὅπως ἀναντίρρητον τυγχάνει ὅτι οἱ παλαισημερολογίται Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, ἂν ἤρνηθησαν νὰ συμμερωθῶσι πρὸς τὴν ἀντικανονικὴν καὶ ἀντορθόδοξον ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν τῆς Ἱεραρχίας, τοῦτο ἐπραξαν ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς Ὁρθοδόξου συνειδήσεως αὐτῶν καὶ οὐχὶ ἐκ πλάνης καὶ ὀλικῶν ὑπολογισμῶν ὅπως προσεπάθησαν νὰ παραστήσωσι αὐτοὺς εἰς τὴν καινὴν γνώμην οἱ νεοσημερολογίται Ἀρχιερεῖς. Ἡμεῖς δὲν ἐπαναστατήσαμεν ἐναντίον τῆς ἐννοίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ δι-

εφωνήσαμεν πρὸς τὴν καινοτομήσαν Ἱεραρχίαν καὶ ἐνεκα τούτου ἡραγμάσθημεν νὰ διακόψομεν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῆς. Τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς διακπῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μᾶς παρέχει ὁ Γ' Κανὼν τῆς Γγς Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Δὲν ὑπῆρξαμεν ποτὲ ἐπαναστᾶτες κατὰ τῆς Μητρὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀμύντορες καὶ στυλοβάται ταύτης, μὴ δειλιάσαντες μηδὲ ἀπορηγίσαντες, πρὸς περιφρούρησιν τῶν Κανόνων καὶ τῶν ἱερῶν θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ ὑποστώμεν καὶ τὰ δεινὰ τῆς ἐξορίας.

Ὅθεν αἰρουμένου τοῦ λόγου τῆς ἀνταρσίας, ἡ ἀπόφασις τῆς καθαιρέσεως ἀποβάλλει τὸ μοναδικὸν τῆς ἐρεῖσματος καὶ πέπτει ἀφ' ἑαυτῆς στερομένη παντὸς κύρους καὶ νομιμότητος.

Οἱ παλαισημερολογίται δὲν εἴμεθα οὔτε αἰρετικοὶ οὔτε σχισματικοὶ, ἀλλὰ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι χριστιανοί. Ἀποτελοῦμεν ἰδίαν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ με ἰδίους εὐκτήριους οἶκους καὶ ἰδίους λειτουργοὺς ἀνεξαρτήτους τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας, διότι μετὰ τὴν καινοτομίαν τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας διὰ ἡμᾶς ἐπαυσε ἡ ὑποχρέωσις τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς συμμορφώσεως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας, διὰ δὲ τὴν καινοτόμον Ἐκκλησίαν ἐπαυσε τὸ δικαίωμα τῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας καὶ ποιμαντορικῆς προνοίας τῶν, δεδομένου ὅτι πῶς πνευματικὸς καὶ Ἐκκλησιαστικὸς δεσμός ἐπαφε ὀφιστάμενος. Μολοντοῦ ἔχουμεν τὰ αὐτὰ δόγματα καὶ τὴν αὐτὴν θείαν Λατρείαν με τοὺς νεοσημερολογίται δὲν βιοῦμεν ὅμως ταῦτα καὶ δὲν ἐκδιγλοῦμεν τὴν πίστην καὶ τὴν λατρείαν ἡμῶν κατὰ τὸν χρόνον καὶ τὸν αὐτὸν τόπον.

Ἡ ἐλευθερία τῆς πίστεως καὶ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως θεωρεῖται ἀπαράβιαστος ὑφ' ὅλων τῶν συνταγμάτων τοῦ πεῖπολιτισμένου κόσμου. Τὰ Ἑλληνικὰ συντάγματα, Ἐπιταύρου 1822, Τροιζίνος 1826 τῶν ἐτῶν 1832, 1844, 1864, 1911, 1927, 1952 ἐθέσπισαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς λατρείας ὡς τὸ πρῶτιστον τῶν συνταγμῶν δικαιωμάτων. Γράφουν οἱ ESMEIN-NOZARD ἐν DROIT CONST 1928 τεύχος 11 σελ. 658 «Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας εἶναι τὸ ἱστορικὸν πρῶτον δικαίωμα τὸ ὅποιον διεκδικήσεν ὁ ἄνθρωπος» καὶ αὐτὸ τὸ ἐπιβεβαιώνουν οἱ πρῶτοι

Εὐαγγελισαὶ Περιουπαὶ

Τελώνης καὶ Φαρισαῖος

Εἶναι εἰς ὅλους γνωστή, ἡ Εὐαγγελικὴ Περικοπή, τοῦ Τελώνη καὶ Φαρισαίου, ὅτε καὶ αἱ δύο εὐρέ-
θησαν ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, ποιῶντες ἕκαστος ἐξ' αὐ-
τῶν, τὴν κείαν πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ διάφορον τρόπον.

"Ἐλεγεν ὁ Τελώνης «...ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῇ ἁ-
μαρτωλίᾳ...» καὶ συνεκρίβετο ἡ καρδία καὶ τὸ πνεῦμα
αὐτοῦ, ὅπου ἐγνώριζεν τὴν ποταπότητα τοῦ ἀνθρωπίνου,
ἐνῷ ὁ Φαρισαῖος ἀλαζονικὸς ὑπεραίρετο, ἔμπρο-
σθεν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν δὴθεν ὑπακοήν του εἰς τοὺς
Θείους Νόμους.

"Ἐν τούτοις ὁ Κύριος λέγει ὅτι «...Κατέβη οὗτος
(ὁ Τελώνης) δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐ-
κεῖνος (ὁ Φαρισαῖος)...»

Ὁ λόγος εἶναι πρόδηλος, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἰσήκου-
σεν τὴν προσευχὴν τοῦ Ταπεινοῦ καὶ ἐν Μετανοίᾳ ἰ-
κετεύοντος Τελώνου, παρὰ τὴν ἀνάλγητον καὶ ὑπερή-
φανον τέλος δὲ ἀμετανόγητον προσευχὴν τοῦ Φαρισαίου.

"Ἀλλωστε τοῦτο ὅπως λέγει ὁ Κύριος εἰς τὴν συ-
νέχειαν ὅτι «...πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ
δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται...»

"Ἐν τοιούτοις, Ἀγαπήτᾳ μου τέκνα, αὐτὴ ἡ ἔννοια
τῆς ταπεινώσεως τοῦ Τελώνη δὲν εἶναι μία εἰκὼν, ἐ-
νὸς ἀπλοῦ συναισθήματος, εἶναι ἐπὶ πλέον καὶ ἔργον
Μετανοίας, κατὰ τοὺς Νόμους καὶ τὰς Πρостаγὰς τῶν
Θείων Ἐντολῶν.

"Ὡς ἐκ τούτου ἄδικοι ὄντες κατὰ Θεὸν καὶ παρή-
κουσι, δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπεραίρωμεν καὶ νὰ ὑπερυψώ-
μεν ἑαυτούς, συσχετίζοντες τοὺς συνανθρώπους μας,
ὡς ἁμαρτωλοὺς, ἐνῷ αἱ ἴδια εἴμεθα ὑπόδικοι ἐς Κρί-
σιν, ἐναντι τοῦ ἀδέκαστου Κριτῆ.

Χριστιανοὶ εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Αυτοκρατορίαν διὰ τῶν
βυσσίων των.

"Ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία δὲν εἶναι μόνον ἐλευ-
θερία γνώμης ἀλλὰ ἔτι πλέον. Ὁ πιστεύων εἰς μίαν
θρησκείαν ἔχει τὴν θεβαιότητα ὅτι κατέχει τὴν ἀλή-
θειαν ἐν σχέσει μὲ τὰς δοξασίας ταύτης. Κατ' ἀκολου-
θίαν δὲν ἀνέχεται τὰς γνώμης ἄλλων. Οὕτω ἐδρασιώθη
ἐν τῇ πεποιθήσει ἡμῶν ἡ πίστις περὶ τῆς ἀληθείας τῆς
λατρείας κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἐκρητολόγιον.

"Ἡ θρησκευτικὴ Κοινωνία τῶν Παλαισημερολογι-
τῶν ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Κράτους DE JURE καὶ DE
FACTO ἦτοι καὶ νομικῶς καὶ πραγματικῶς.

Θ. ΜΑΡΙΟΛΗΣ

Διαπιστώνοιμε ὅτι ὁ μὲν Φαρισαῖος ἐπέκρινε τὸν
Τελώνην ὡς ἁμαρτωλὸν, ἐνῷ ὁ ἴδιος ἀδιαφοροῦσε ἀνα-
ήτως ὅτι εἶναι καὶ αὐτὸς ὑπόδικος δι' ἁμαρτωλότητα,
ἐδίκαζε τὸν συνάνθρωπόν του, ἐνῷ ἦτο ὑπόδικος, κα-
τηγοροῦσε αὐτὸν, ἐνῷ ἦτο κατηγορούμενος.

Αὐτὴ ἡ Ὑπερηφάνεια τοῦ Φαρισαίου, κρύπτει
τὸν κακὸν ἄνθρωπον, ἐπειδὴ ἡ καρδία καὶ τὸ πνεῦμα
αὐτοῦ εἶναι ἀνελέητον, ἀσπλαχνικόν, σκληρὸν καὶ ἀμε-
τανόγητον.

Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν Θεόν, ὁ τοιοῦτος κρίνεται
ἄδικος, ἐπειδὴ ἀσύνητος εἶναι καὶ ἄφρων, τὸ δὲ χειρί-
στον, ὁ κακὸς χαρακτὴρ του, ὅπου διχάζει τοὺς ἀνθρώ-
πους, ἀφαιρεῖ τὴν ἐνότητα καὶ οὕτω καταστρέφεται ἡ
ἐφαρμογὴ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἡ ἔχουσα θεμέλιον λί-
θον τὴν Εὐαγγελίαν καὶ τὴν Ἀγάπην καὶ συνεπὶς καθί-
σταται Θεομίχλος.

"Ἀντιστρόφως συμβαίνει εἰς τὸν Τελώνην τῆς Εὐ-
αγγελικῆς Περικοπῆς, ὁ ὅποιος ἐπειδὴ ἔχει τὸ συναί-
σθημα τῆς ἁμαρτολόγησός του καὶ γνωρίζει ὅτι εἶναι
ἄνθρωπος μὲ ἀδυναμίες, μὲ ἐλαττώματα μὲ λάθη καὶ
πολλὰ ἄλλα, δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν του καλλίτερον
τῶν ἄλλων συνανθρώπων των.

"Ἐνεκα τούτου δὲν τοὺς δικάζει, δὲν τοὺς κρίνει
δὲν τοὺς ἐκδιώκει, ἀλλὰ στέκεται πρὸ τοῦ θήματος
τοῦ Θεοῦ καὶ δούρεται λέγων «Ἰλάσθητί μοι τῇ ἁμαρ-
τωλίᾳ...»

"Ἐναντι συνεπὶς τοῦ Θεοῦ ὁ Τελώνης, ὡς ἐκ τῆς
Μετανοίας του, εἶναι φυσικώτερον νὰ τηρήσῃ τοὺς
Θείους Νόμους, νὰ εἶναι ὑπάκουος καὶ φρόνιμος ὥστε
ν' ἀποτελῇ τὴν Δάδαν ἐν τῇ Σκισίᾳ, ὡς φοβούμενος
τὸν Θεόν.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Τελώνη, ἀκολουθεῖ πιστὰ
καὶ ἡ Ὁρθοδοξία, συνεχῶς ἰκετεύουσα καὶ πάντα ἀ-
γωνιζομένη τὸν Θεὸν Νόμον, δι' ὃ καὶ ἐκ τῆς δικαιο-
σύνης τῆς Ἀγίας λογίζεται.

Εἶναι εὐκολονόητον ἐκ τούτου, ὅτι αἱ Αἱρέσεις
καὶ τὰ Σχίσματα καὶ αἱ Ἀποστασίαι, ὁμιλοῦν τοῦ
κακόφρονος Φαρισαίου, ἐπειδὴ θεωροῦν ὅτι πράττουν
τὸν Νόμον, πλὴν ἀπεστάτησαν τῶν Θείων Ἐντολῶν,
ἐταπεινώσαν τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἕως ὅτου τὴν ἐπολέμη-
σαν καὶ τέλος ἐξαπάτησαν τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν τους,
καὶ οὐχὶ τὸν Θεόν, δι' ὃ καὶ πορεύονται εἰς τὴν Ἀ-
βυσσον τῆς καταστροφῆς, ὅτι ἐδιάλεξαν τὸν Κόσμον τοῦ-
τον καὶ ὄχι τὸν Θεόν.

"Ἀλλωστε ὅπως οἱ Φαρισαῖοι ἐσταύρωσαν τὸν
Θεάνθρωπον, οὕτω καὶ ἡ Ὁρθοδοξία μαρτυρεῖ ἐν αἵ-
ματι, ἀπὸ τὴν κάθε Ἀποστασία, ὅλων τῶν Αἰώνων καὶ
ἀπὸ τὸν κάθε ψευδο - φαρισαῖο ἄνθρωπον, ὅπου λέγει

ΟΣΟΝ ΕΥΚΟΛΟΣ Η ΑΠΟΚΤΗΣΙΣ ΦΙΛΙΑΣ

ΤΟΣΟΝ ΔΥΣΚΟΛΟΣ Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΔΕΩΔΟΥΣ ΦΙΛΙΑΣ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται,

Εἰς ἕτερον ἄρθρον ἠσχολήθημ μετὸ θέμα «Πρέπει νὰ ἔχωμεν φίλους, ἀλλὰ φίλους πιστοὺς», εἰς τὸ παρὸν τοιοῦτον θὰ ἀσχοληθῶ ἐν ὀλίγοις, «Ὅσον εὐκόλος ἡ ἀποκτήσις, τόσον δύσκολος ἡ διατήρησις τῆς ἰδεώδους φιλίας».

Τούτα ἄλλωστε διεκήρυξαν οἱ πρόγονοί μας σοφοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Μέγας ρήτωρ τῶν Ἀθηνῶν Δημοσθένης εἰπὼν : «Πολλάκις δοκεῖ τὸ φυλάξει τ' ἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον». Ἡ ταπεινὴ ἀντιληψίς μου ἐπὶ τοῦ θέματος εἶναι ὅτι ἐπιβάλλεται εἰς ὅλους μας νὰ πληριάσωμεν τὸν γλυκύτατον ΝΑΖΩΡΑΙΟΝ, Μονογενὴ Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ ΘΕΟΥ. Σωτήρα καὶ Λυτρωτὴν μας ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ, ὅστις, σαφῶς καὶ ἀναμφισβητήτως καθώρισε δι' ὀλίγον μάλιστα λέξεων, πῶς εἶναι δυνατόν φίλοι ὄντες ἐν ΧΡΙΣΤΩ, νὰ ζῶμεν ἐν ὑμείᾳ, χαρὰ καὶ εὐτυχίᾳ, νὰ ἀπολαμβάνωμεν ἅπαντα τὰ ἀγαθὰ, ἅτινα δι' ἡμᾶς ἐγένοντο παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος καὶ Πλάστου μας ΘΕΟΥ ὅταν δὲ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰ πρόσκαιρα καὶ τὰ μάταια τοῦ παρόντος Κόσμου, νὰ συνεχίσωμεν ἀπολαμβάνοντες ὅχι πλέον τὰ φθαρτὰ ἀγαθὰ ἀλλὰ τὰ αἰώνια, τὰ πνευματικά, ἐκεῖ εἰς τὴν αἰωνιότητα, πλησίον τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς μας καὶ νὰ δοξάζωμεν τὸ ὄνομά Του εἰς αἰῶνας αἰώνων, ἐν τῇ Βασιλείᾳ ΑΥΤΟΥ, ἐνθα καὶ μόνον δὲν ὑπάρχει πόνος, λύπη καὶ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελείωτος. Ἀμήν.

Ποῖο ἄραγε νὰ εἶναι αἱ λέξεις αὗται αἱ ὁποῖαι ἐξασφαλίσουν ὅσα καλὰ ἀνέφερον; Ἀπλὰ καὶ σαφεῖς :

Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ὁ σὺ μισεῖς στέρω μὴ ποιήσης, ἀλλὰ καὶ ὅτι θέλεις νὰ σὲ κάνουν, καὶ σὺ νὰ κάνης. Δηλαδή νὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς συνανθρώπους μας τὸ δεῖον δῶρον, τὴν ἀγάπην τοῦ Θεανθρώπου ΙΧΘΥΣ μας. ἥτις, ὡς γνωρίζετε, ἔχει θεμέλια ἀπρόσβλεστα ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται κανεὶς νὰ στηρίξῃ κάθε πρόβον. εὐτυχῶς.

ἑαυτὸν δούλον τοῦ Θεοῦ.

Ἡμεῖς οἱ τὸ Πατριὸν Εὐαγγελισμὸν ἀκολουθοῦντες, ὀφείλωμεν διὰ νὰ ἔχωμεν τὴν ταπεινώσιν τοῦ Τελώνη, τὸ Εὐαγγελικὴς Περικοπῆς, νὰ ἔχωμεν εὐλάβειαν, τὸ ὅποιον σημαίνει νὰ μὴν κρίνομεν, νὰ μὴν δικάζομε, νὰ μὴν σκανδαλίζομε τοις ἑστέσιν νὰ εἴμεθα κερωνικοὶ καὶ τέλος εὐσέβειαν ὅπου τὴν ὑπακοήν, τὴν ὑποταγὴν ἄνευ ὀρων ἐννοοῦμεν, μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀγιωτάτης καὶ Ἀμωμήτου Ἡμῶν Πίστεως.

μερίαν, εὐτυχίαν καὶ ἐν γένει κάθε καλόν, διότι αὕτη πάντα στέργει πάντα ὑπομένει, οὐδέποτε ἐκπίπτει καὶ ὁ πιστεύων ἀκραδάντως εἰς αὐτήν, δὲν ὑποτάσσει τὸ ἀθάνατον πνεῦμα τοῦ καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς τὰς πέντε (5) ἀισθήσεις τῆς σιωληκοῦρώτου σαρκὸς τοῦ καὶ τῆς ὕλης.

Ἡλὶ τὸ ἀπλούστερον, δὲν πωλεῖ τὰ πρωτότοκά του ἀντὶ πινυλίου φακῆς, δὲν θυσιάζει τὰ ἐπουράνια (αἰώνια) διὰ τὰ ἐπίγεια (πρόσκαιρα) καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν κάνει κείνο τὸ ὅποιον δὲν θέλει νὰ τοῦ κάνουν, ἀλλὰ κάνει, εὐχαρίστως καὶ ἀνυπολογίστως, ὅτι θέλει νὰ τοῦ κάνουν.

Ἐπομένως, εἶναι φυσικόν, μιὰ τοιαύτη φιλία νὰ εἶναι συνεχῆς. ἀφοῦ ὁ ΘΕΟΣ ἀγάπῃ ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ τῷ ΘΕΩ μένει. Naί, διότι μόνον αὐτὸς εἶναι εἰς θέσιν νὰ παραμείνῃ μαζί μας, ἔχοντας δὲ τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ φίλον μας, δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ ἐπηρεασθῶμεν ἐκ τῆς φιλίας αὐτῆς, με ἀποτελεσματὶ τὴν τελειοποίησιν τῆς παραποιούσης κοινωνίας μας.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται καὶ ὠριμενέαι θυσιᾶι, ἄλλως τε δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερα ἀγάπῃ ἀπὸ αἰρήνην, κατὰ τὴν ὁποίαν προσφέρει κανεὶς, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ψυχὴν τοῦ ὑπὲρ τῶν φίλων τοῦ καθὼς καὶ ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ἐθυσίασθῃ ἐπὶ τοῦ ΣΤΑΥΡΟΥ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὸ παράδειγμα δὲ ΑΥΤΟΥ ἠκολούθησαν μυριάδες μαρτύρων τῆς χριστιανικῆς πίστεώς μας.

Ὡς γνωρίζετε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ἀπὸ τὴν ζωὴν ταύτην, ἐπέκρασαν μεγάλας προσωπικότητες, αἱ ὁποῖαι εἶχον συνδεθῇ σιλικῶς μετὸν ΙΗΣΟΥΝ καὶ τὸ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ καὶ οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐκ τοῦ συνδέσμου τούτου, ἀπέβησαν ὠφελιμώτατοι εἰς ἑαυτούς, τὴν θρησκείαν, τὸ ΕΘΝΟΣ καὶ γενικὰ τὴν κοινωνίαν.

Τοιοῦτους, δεῖα νὰ ἔχῃ ὁ ΘΕΟΣ, ἔχομεν νὰ παρουσιάσωμεν, παλαιὰ καὶ τώρα, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, Ἐπιστήμην καὶ γενικὰ εἰς τὴν κοινωνίαν, ὅχι ὀλίγους, νὰ ὑφύοντα ὅλοι ὡς ἀστὲρες ὁλόφωτοι καὶ αἰέτωτοι εἰς τὸ στερέωμα τῆς ΙΔΕΩΔΟΥΣ ΦΙΛΙΑΣ καὶ ἐμπνεόμενοι, ὡς ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Αἰωνίου φίλου, νὰ δίδουν, ὡς ἑκεῖνος, ὅτι εὐγενέστερον καὶ αὐτὴν εἰσέτι τὴν ζωὴν τῶν, διὰ τὴν ἐδραΐωσιν τῆς κοινωφελούς καὶ ἀνιδιοτελούς φιλίας.

Δὲν λείπει νὰ υπενθυμίσω ὑμῖν καὶ τὴν συμβουλὴν τοῦ Σωκράτους ὅστις, μαζί με πλείστα ὅσα σοφὰ καὶ καλὰ εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς : «Προκειμένου νὰ ἀποκτήσωμεν φίλους καλοὺς, ἔσον εἰς τοὺς λόγους τόσον καὶ εἰς τὰς πράξεις μας ἡμεῖς οἱ ἴδιοι πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ γίνω-

Πνευματικαὶ Διδαχαὶ

Ἡ Ἀκριβολογία

Ἡ Ἀκριβολογία εἶναι Φαρισαϊσμός καὶ στηρίζεται εἰς τὴν ἀκριβείαν τοῦ γράμματος τοῦ Νόμου, ἀνεξάντλητα ἂν ἔκ τῆς τηρήσεως αὐτοῦ, καταστρέφεται ὅλον τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Ἑλέους.

Οἱ Ἀκριβολόγοι λέγονται καὶ Σαββατισταὶ ἐπειδὴ ὁμοιάζουν τοὺς Φαρισαίους τὴν ἐποχὴν τοῦ Κυρίου μας, ὅτε ὁ Κύριος ἐθεράπευσεν ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτῳ τὴν «συγκλίπτουσα» τὴν ἐπὶ 18 ἔτη βασανιζομένην.

Ὅπως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οἱ Φαρισαῖοι διαμαρτυρήθησαν διὰ τὴν παράβασιν τοῦ Νόμου τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου, οὕτω καὶ οἱ ἀκριβολόγοι διαμαρτυροῦνται διὰ τὴν λεπτομέρειαν, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν οὐσίαν.

Ἐὰν θέσωμεν τὸ πνεῦμα τοῦ Σαββατισμοῦ εἰς τὴν σύγκρισιν καὶ μόνον τῆς Ἀγάπης, θὰ ἴδωμεν τὴν παντελὴ ἔλλειψιν τῆς Οἰκονομίας, τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τέλος τὴν καταπάτησιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα τοῦ Σαββατισμοῦ καὶ τῆς Ἀκριβολογίας, διωλίζει τὸν κώνωπα καὶ καταπίνει τὴν κάμηλον.

Ἡ Ἁγία Ἡμῶν Ἐκκλησία, τοὺς Σαββατιστάς τοὺς ὠνόμασε «Καθαροὺς» διὰ νὰ διακρίνεται ἡ στενότης τοῦ πνεύματος τῶν, ἀπ' οὗ τὴν καθαρότητα τὴν κέκτηνται μόνον οἱ Ἅγιοι, οἱ Μάρτυρες, ὅπου ἔχυσαν τὸ Αἷμα τῶν κτλ.

Ἡ Ἀκριβολογία καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Σαββατισμοῦ, εἶναι πνεῦμα κριτικῆς καὶ ἐλέγχου καὶ ὑποδείξεων κατὰ παράβασιν τοῦ Νόμου, ὁ ὁποῖος λέγει «μὴν κρίνετε, ἵνα μὴν κριθήτε», δι' ὃ καὶ οἱ τοιοῦτοι Ἀκριβολόγοι εἶναι Ἀσεβεῖς ἐκ τῆς υπερβολικῆς τῶν εὐσεβείας, παριστάνοντες τοὺς Δικαίους καὶ τοὺς τηρητὰς τῶν Νόμων.

Ἐν τούτοις, οὗτοι οἱ Ἀκριβολόγοι, πάντα μανθάνουν, πάντα μελετοῦν καὶ οὐδέποτε εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔρχονται, ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀκριβολογίας τῶν δι-

μεν καλοὶ ἀλλὰ καὶ μὲν παραίνεσιν τοῦ Ἁγίου ΝΕΙΛΟΥ, ὅστις εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν του λέγει: «Φεύγομεν τοὺς τῶν ἀνωρελῶν ἀνθρώπων συνδυασμούς, ὥσπερ γὰρ οἱ ἐν ἀέρι λοιμικῶ συγκινηθέντες πάντα νοσοῦσι οὕτω οἱ ἀνθρώποις διαφόροις συνδυάζοντες μεταλαμβάνουσι πάντες καὶ τῆς ἐκείνων κακίας».

Εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν τῆς κακῆς συνανστροφῆς πρέπει νὰ προσέξωμεν, πρὶ παντός οἱ γονεῖς, διότι, ὡς γνωρίζομεν, ἡ κακὴ συνανστροφή ἀνατρέπει καὶ ἐκμηδενίζει τὰ ἐν τῷ αἵμα συντελούμενα καλὰ καὶ ματαιώνει τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῆς, ἐν τῷ σχολείῳ, διαπαιδαγωγήσεως.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΓΑΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Μεθριδάτου 35Α, Τ. 504, Ἀθήναι

ναι ν' ἀφήσουν ὁδοιπόρον εἰς ἔσθιον ἄνευ ὕδατος καὶ τραυματῖαν ἄνευ ἱατροῦ, τέλος δὲ φηλακισμένον ἄνευ παρηγορίας λόγον.

Ὅταν ἡ ἀκριβεία ἀφαιρῇ τὸ ἔλεος καὶ τὴν εὐσπλαχνίαν, τότε εἶναι σατανισμός.

Τὸ τοιοῦτον πνεῦμα τῆς ἀκριβολογίας, φέρει νὰ διχάζονται οἱ ἀνθρώποι καὶ τέλος πολλοὶ ὁμοῦ νὰ διχάζουν τὴν Ἐκκλησίαν.

Τὴν ἐποχὴν τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων, ὑπῆρχε ἓνα σύνολον χριστιανῶν, οἱ Ναυατιανοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὸ πνεῦμα τῆς Ἀκριβείας, ὅπου καὶ ἡ Ἀγία Ἡμῶν Ἐκκλησία, ἐν Συνόδῳ τοὺς ἀπέρριψε.

Οἱ Ἀκριβολόγοι θεωροῦν καὶ θέτουν τὴν ἀκριβείαν ὡς μέτρον διὰ τὴν Σωτηρίαν τῶν καὶ ὅχι τὸ ἔλεος, παρ' ὅλον πού διδάσκονται ἀντιθέτως μὲ τὰ παραδείγματα ὅπως τῆς Πόρνης, τοῦ Τελόνου καὶ ἄλλα.

Συνεπῶς τηροῦν τὴν ἀκριβείαν καὶ ἀφαιροῦν τὴν Μετάνοια καὶ τὴν Συντριβὴ τῆς Καρδίας καὶ τὸ Εὐ-

Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΓ ΦΙΛΟΠΡΟΣΧΟΓ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Θεόδωρος Μαριώλης

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι: 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Ζερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΗΓΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικός: Ἐξέμνητος δραχμῆς	60
Ἑξωτερικός: Ἐξέμνητος δραχμῆς	100
Ἑξωτερικός: Ἐξέμνητος δολλάρια	6
Ἑξωτερικός: Ἐξέμνητος δολλάρια	10
Τμήφ φύλλου δραχ.	5

σπλαχνον αὐτῆς.

Ἐν τούτοις ὁ ἔλεγχος τῆς ψευδο-ακριβείας, ὁ γινόμενος ἀπὸ τὸν ἀκριβολόγον διὰ τὴν τήρησιν τοῦ Νόμου, ἐκτὸς τῆς καταστροφικῆς ἐπιδοσέως ὅπου ἔχει εἰς τὸν προκαλοῦντα, εἶναι φοβερός διὰ τὸν ἐλεγχόμενον, ὁ ὁποῖος καὶ σκανδαλίζεται ἀνεπανόρθωτα.

Αὐτὸς ὁ ἔλεγχος πολλάκις λαμβάνει διαστάσεις μεγάλας καὶ μετατρέπεται εἰς ἓνα συνεχές «μῆ», «Πρόσεχε» καὶ καταλήγει εἰς μίαν διδασκαλίαν ἀφορητὴν καὶ ἀνόητον χωρὶς περιεχόμενον καὶ βάθος.

Εἶναι γεγραμμένον ὅτι «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα...», ὅτε ὁ Χριστιανικὸς τρόπος, εἴτε μέσῳ ἑνὸς μικροῦ ψεύδους, δύναται νὰ σώσῃ ζωὰς καὶ νὰ βοηθήσῃ τὰς δυσκολίας, τὰς ἀντιξοότητες, ὅπου ἄλλως τὸ καταστρεπτικὸν τοῦ πράγματος θὰ ἐλάμβανε διαστάσεις.

Πῶς δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ἐξ ἄλλου τὴν ἀκριβολογίαν, ὅταν δεχόμεθα τὴν ὕλην, τὸν πλοῦτον, τὴν χλιδὴν καὶ τέλος τὴν παρακοὴν τὴν ὁποίαν ζοῦμε, συνεπῶς τὴν ἀνθρώπινην σάακα ὅπου φοροῦμεν;

Οὕτω ἀντὶ νὰ εἴμεθα ἀκριβολόγοι, εἶναι σκοπιμώτερον νὰ ἔχωμεν Μετάνοιαν καὶ Ἔλεος καὶ νὰ μὴν ἐλέγχωμεν, νὰ μὴν κρίνωμεν καὶ νὰ βλέπωμεν τὸν συνάνθρωπό μας μὲ τὰ χαρίσματά του, ὥστε νὰ πι-

στεύωμεν, εἰ δυνατόν ἀκράδαντα, ὅτι εἶναι καλλίτερος καὶ οὕτω νὰ ἐξασφαλίζωμεν τὴν ταπεινώσιν.

Προσοχὴ λοιπὸν μεγάλη εἰς τὸν ἔλεγχον καὶ εἰς τὴν κρίσιν, προσοχὴ νὰ μὴν σκανδαλίζωμεν ἑμμεῖσα, μὲ τὰς πονηρότατας ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι κρύβουν τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν συκοφαντίαν ὡς λ.χ. «ἐπιτρέπεται νὰ τὸ κάνῃς αὐτό;...» ἢ «αὐτὸ ἀπαγορεύεται...».

Σημειωτέον ὅτι ὁ ἔλεγχος ἐπιτρέπεται μόνον ἐπὶ Ὁρθοδοξίας καὶ οὐχὶ ἐπὶ Ὁρθοπραξίας, διότι τότε εἴμεθα ἀσεβεῖς, προσέχωμεν τοὺς ἄλλους καὶ δὲν βλέπομεν καὶ λησμονῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ οὕτω ἀφαιροῦμεν τὴν Μετάνοιαν, παρουσζόμενοι εἰς Φαρισαϊσμόν καὶ Σαββατισμόν.

Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἐλέγχουν, ἔχουν κορυφὴν καὶ ἀφηνέρωτο σκοπὸν, νὰ ποιῶν τὸν δάσκαλον καὶ νὰ ἐπιβαλῶνται τοῦ ἐλεγχομένου.

Πλὴν ὅμως, ὡς ἡ Κάλαμος δὲν δύναται νὰ λυγίσῃ τὸν Σίδηρον, οὕτω καὶ ἡ ὑψηλοφροσύνη δὲν δύναται νὰ ὑποτάξῃ τὴν μακαρίαν ταπεινώσιν, δι' ὃ καὶ ὁ ἐλέγχων αὐτοκαταστρέφεται καὶ ἐξοστραχίζεται ὡς ἄχρηστον λυκνιζόμενον καὶ συνθλαζόμενον.

Ἄς ἐνθυμούμεθα ὅτι ὁ ὑπερβολικὸς ἀκριβολόγος, εἶναι σκανδαλοποιὸς καὶ ὡς τοιοῦτος θέλει κριθῇ, ἐπειδὴ Κριτὴν Ἄδικον ἑαυτὸν ἐποίησεν.

Εὐαγγελισαὶ Περιουπαὶ

Ὁ Ζαυχαῖος

Εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν τοῦ Ζαυχαίου, ὁ Λεσπότης μας Χριστὸς δίδει τὴν Χάριν Του, εἰς τὸν Ἀρχιτελόνῃ Ζαυχαίῳ, εἰς τὸν ὁποῖον λέγει «... Ζαυχαῖε, σπεύσας κατάβηθι, σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ μὲ μείναι...».

Αὕτῃ ἡ πρόσκλησις πρὸς τὸν Ἀρχιτελόνῃ Ζαυχαίῳ ἐκ πρώτης ὁφείως φαίνεται περιέργη, ἐν τούτοις ὁ Παντογνώστης Κύριος ὁ «ἐτάζων νεφροὺς καὶ καρδίας», γνωρίζει τὴν Καρδίαν καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ δούλου του Ζαυχαίου.

Ὅντως, ἡ καλὴ προαίρεσις τοῦ Ζαυχαίου, τὸν φέρει ἐπὶ συκομωφείας, ὅπου ἐξ ἀγαθῆς ἐρείνης, ἀναζητᾷ, τὸ θαυμάσιον, τὸ ἐξαίσιον τοῦ πράγματος, εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, δι' ὃ καὶ ἡ προθυμία του εἶναι ἐξέχωρη ὅλου τοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος κατακλύζει τὸν δρόμον τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου.

Αὕτῃ ἡ Πίστις τοῦ Ζαυχαίου, ἐν θεωρίᾳ καὶ ἐν πράξει, εἶναι τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας καὶ τὸ παράδειγμα πρὸς μίμῃσιν.

Ἰδοὺ καὶ ὁ Κύριος, ἀνταμείβων τὸν Ζαυχαίον, ἔρχεται εἰς φιλοξενίαν τοῦ οἴκου αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Ζαυχαῖος, χάριτι Θεῷ, κηρύττει τὴν μετάνοιαν αὐτοῦ λέγων «... ἰδοὺ τὰ ἡμῖσι τῶν ὑπαρχόντων Κύριε δίδωμι τοὺς πτωχοὺς καὶ εἰ τις ἐστω φάνηται, ἀποδίδημι τετραπλοῦν».

Οὕτω ἡ καλὴ προαίρεσις τοῦ Ἀρχιτελόνῃ, τὸ

ἀγαθὸν πνεῦμα αὐτοῦ, ἡ ἀναζήτησις τῆς Ἀληθείας, ὁμοῦ μετὰ τῆς προθυμίας, ἀνοίγουν διάπλατα τὸν δρόμον τῆς Πίστεως, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ἐνέργειάν της μετατρέπεται εἰς ἔργον Μετανοίας, ὅπου αὕτῃ ἡ Μετάνοια γίνεται Ἔλεος εἰς τοὺς πτωχοὺς, δικαιοσύνη καὶ Θυσία διὰ τὸ ξάπτισμα τῶν ἀνομιῶν.

Δι' ὃ καὶ ὁ Κύριος ἐπαινεῖ αὐτὸν λέγων «... ἡ Πίστις σου σέσωκέ σε...», ὅπου δίκην δικάζει τὸν Ζαυχαίον, τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ προβάλλων.

Ἐν τούτοις καὶ ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι, ὁφείλομε ὅχι ἐν λόγῳ, ἀλλὰ ἐν ἔργῳ, νὰ μιμούμεθα συνεχῶς τὴν Μετάνοιαν τοῦ Ζαυχαίου, τοῦ Ἀρχιτελόνῃ, ὥστε μὴδὲ φιλάργυροι γενόμενοι, μὴδὲ κενόδοξοι, νὰ οἰκονομοῦμε τὴν μετάνοιάν μας, εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀληθινῆς Πίστεως, τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ἐμφανέστατα δεικνύει ὅχι μόνον τὴν Πίστιν πρὸς τὸν Κύριον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνέργειαν καὶ τὸν τρόπον αὐτῆς, ὥστε νὰ εἴμεθα ἀληθινὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ποιῶντα, κατὰ τὸν θεηγόρον Παῦλον, «καρποὺς εὐχρισμῶν καὶ ὁλόγλυκους», ὡσάν τὸ ἔλεος καὶ τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ μετανοοῦντος ταπεινώτατου Ἀρχιτελόνῃ.

Αὕτῃ ἡ ὑποταγὴ εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Ἀγ. Γραφῆς, ὅπου εἶναι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ὁμοῦ ὑποτασσόμενοι εἰς τὰ κελεύσματα τῶν Θεοφόρων Πατέρων καὶ τῶν Νόμων τῆς Οὐρανείου Πολιτείας εἶναι τὸ

Προοίμιον καὶ ἡ Ἀρχὴ τῆς Σωτηρίας Ἡμῶν.

Οἱ Νόμοι τῆς Ἀγίας Γραφῆς, βάλλουν κατὰ τῆς Φιλαργυρίας, κατὰ τῆς Κενοδοξίας καὶ ὑποδεικνύουν τὸ ἔλεος καὶ τὴν Θυσίαν καὶ τὴν Ἀγάπην τὴν ὁποίαν ἐδέχθη μὲ λατρεία ὁ Ζακχαῖος.

Ἐν τούτοις, οἱ Νόμοι τῶν Θεοφόρων Πατέρων Ἡμῶν, ἐγκλείουν τὴν Εἰρήνην μεταξὺ τῶν μελῶν καὶ τὸ ταυτόσημον τῆς Πίστεως ὅλων τῶν Χριστιανῶν, ὥστε ὡς εὐσμος Κῆπος ἡ Ἐκκλησία ἡ Ἀγία, χωρὶς ψυθιορισμούς, χωρὶς ἔριδες, χωρὶς διαμάχες, χωρὶς κακοβουλίες καὶ πονηρίες, ὡς ἐν πνεῦμα, νὰ δίδεται μυστήριος εἰς τὸν Κύριον, τὸν Αὐτῶσαντα Ἡμᾶς, ἀπὸ τοὺς ὀδόντας τοῦ Δράκοντος, διὰ τοῦ Τιμίου του Αἵματος.

Διότι ἐὰν εὐρεθῶμεν παρήκοντι, ἀθέλητα θὰ εἴμεθα κρυφο-ἐπαναστάται, καὶ οὕτω ἐκ τοῦ διχασμοῦ τῆς παρακοῆς θὰ στερηθῶμεν τὴν ταπεινώσιν καὶ ἐξ αὐτῆς τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν εὐλάβειαν, ἀφ' οὗ θ' ἀντιδικώμεν, ἔστω καὶ πολιτικῶ τῷ τρόπῳ.

Συνεπῶς ὀφείλομεν, ὅπως ὁ Ζακχαῖος τῆς Εὐαγγελικῆς Περικοπῆς, νὰ ὑποτασσόμεθα εἰς τοὺς μικροὺς Χριστοὺς, τῆς Χριστιανικῆς Πολιτείας, τοὺς

Ἁγίους καὶ Θεοφόρους Πατέρας, εἰς ὅτι διακελεύουν, ὅπως καὶ εἰς τοὺς Γήνιους Πατέρες, τοὺς συνεχίζοντας τὴν πορείαν τῆς Ἀγιότητος κατὰ Χριστόν, μετατρέποντες τὰ ῥήματα καὶ τὰ λόγια αὐτῶν εἰς ἐντολὰς πρὸς ὑπακοήν, ὡς καλοὶ Χριστιανοί, ἀγαθοὶ καὶ ἐνάρετοι.

Ἐπομένως πρακτικῶ τῷ τρόπῳ, ὀφείλομεν νὰ νηστεύομεν ὅπως μᾶς διακελεύουν νὰ προσευχόμεθα, νὰ ἐγκρατούμεθα, νὰ δοξάζωμεν τὸν Θεὸν καὶ τέλος ἐν μετάνοιᾳ, ὡς εὐσεβεῖς καὶ εὐλαβεῖς Χριστιανοί, νὰ κοινωνώμεν, ὅπως καταδεχτῇ ὁ Κύριος τοῦ ἔλεους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν νὰ σκηνώσῃ τὸν ἑαυτὸν Τοῦ εἰς φιλοξενίαν, εἰς τὸ ταπεινὸν καὶ ὑπαγρὸν ἐνδιαίτημα Ἡμῶν.

Ἄλλωστε νὰ Σχίσματα, αἱ Ἀποστασίαι γενικῶς καὶ αἱ Αἰρέσεις, εἶναι ὡς σύνολον, Ἐκκλησίαι αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Ζακχαίου, ἐπειδὴ στεροῦνται ταπεινώσεως, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν καὶ τὸ πνεῦμα εἶναι δεμέναι μὲ τὸν κόσμον τοῦτον, τὴν δὲ Ἀγίαν Γραφὴν τὴν πολιτεύονται ὡς τὰ Κράτη καὶ τὰ Ἔθνη, ὑπὸ τὴν σκοπιὰν τῆς πονηρᾶς Εἰρήνης καὶ Ἀγάπης.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Λοιπ. Κεφ. ι'

«Καὶ εἰσελθὼν ὁ Ἄγγελος πρὸς αὐτὴν εἶπε, χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ...»

Οὕτε ἐγὼ τὸ ἀρνοῦμαι, ὅτι ἐορτὴ ἐορτῶν καὶ πανήγυρις ἡ σημερινὴ λαμπροφόρος ἡμέρα, ἐπειδὴ τούτῃ ἡ ἡμέρα τῶν σκυθρωπῶν τὸ πέρις καὶ τῶν ἀγαθῶν ἡ ἀρχή.

Τούτο θεολογεῖ ὁ Νυσσαέων Φωστήρ, ἐπειδὴ κατὰ τούτῃ τὴν ἐορτὴν ἦλθεν ἡ τῆς ζωῆς βασιλεία καὶ κατελύθη τοῦ θανάτου τὸ κράτος.

Τούτῃ ἡ ἡμέρα ἔλυσε καὶ παντελῶς συνέτριψε τὰς σιδηρὰς τοῦ θανάτου πύλας, ἠνοίχθη τοῦ θανάτου τὸ δεσμοτήριον, ἐκηρύχθη ἡ ἐλευθερία εἰς τοὺς αἰχμαλώτους, ἐδόθη εἰς τοὺς τυφλοὺς ἀνάβλεψις, καὶ νὰ εἰπῶ μὲ ὀλίγα λόγια τούτῃ ἡ πανήγυρις εἶναι, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπροκόρισεν ὁ παντοδύναμος καὶ πολυέλεος Θεός, νὰ χαροποιήσῃ τοὺς προκατόχους, νὰ χαρίσῃ εἰς τοὺς δικούς του φίλους, τὴν πολλὴν ἐπιθυμητὴν ἐλευθερίαν.

Ἐκ τούτου νὰ γυμνώσῃ ἀπὸ τὴν πολυχρόνιον ἐξουσίαν τὸν μέγα ἐκείνον δράκοντα καὶ θανάσιμον ἐχθρὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Κατὰ τούτῃ τὴν χαρμόσυνον ἡμέρα, ἤκουσεν ἡ γυναικεία φύσις, τὸ χαῖρε, ἐκείνη ὅπου ἐπροξένησεν εἰς ὅλα τῆς τὰ τέκνα ἀναστεναγμούς καὶ δάκρυα.

Κατὰ τούτῃ τὴν ἡμέραν, ἠνοίχθη ὁ κεκλεισμένος Παράδεισος, εἶδαν οἱ ἐσκοτισμένοι τὸ φῶς τῆς Θεότητος, καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε καὶ εἰς ἑμένα ν' ἀποδιώξω κάθε σκότος τῆς ἀμαθίας καὶ ν' ἀποτολήμω εἰς

τὰ ὑψηλὰ καὶ χαρμόσινα νοήματα τῆς σημερινῆς ἡμέρας.

Πρὸς Παρθένον ἐστάλη ὁ Ἄγγελος, καὶ πῶς νὰ μὴ θαυμάσω ὅπου ὄχι μόνον ἐγέννησεν τοῦτον τῆς Ἀναστάσεως τὸν Ἀρχηγόν, ἀλλὰ καὶ ἐγαλακτοτρόφησε καὶ εἰρήνευσε καὶ εἰσηνεύει καθ' ἐκάστην ὡς κοινὴ Μήτηρ, ὡς ἐγγυῆτρια τῶν ἁμαρτωλῶν, ὡς μεσίτρια τοῦ κόσμου.

Καὶ διὰ νὰ καταλάβῃς τὸ ἀκατάλυτον καὶ ἄρρητον τοῦτον τοῦ Μυστηρίου, δὲν σοῦ λέγω νὰ συλλογισθῇς ἄλλα ὑψηλὰ θεωρήματα, ὅσα προβάλλουν οἱ Θεολόγοι περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ μόνον πῶς Ἄγγελος Μέγας ὑπηρετεῖ τὸ Μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας, ἵσως ἐπειδὴ χρειάζεται Ἄγγελικὸν νοῦν ἢ γλῶσσαν καὶ πάλιν ὄχι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε Ἄγγελος πέμπεται, ἀλλ' αὐτὸς ὁ πῶν Ἀγγέλων πρωτοστάτης Γαβριήλ.

Τούτο γίνεται ἵνα ἐξυπνήσῃ ὁ νοῦς, νὰ προσκυνῇ μόνον μετὰ φόβον καὶ τρόμου καὶ νὰ πιστεύσῃ τοῦτο τὸ ἀκατανόητον Μυστήριον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ μὲ τὸν Ἀξιωματικὸν τοῦ Γαβριὴλ καὶ μὲ αὐτὴν τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος, ἡ ὁποία σημαίνει Δύναμις.

Ὁ Θεὸς ἔδειξεν εἰς αὐτὸ τὸ Μυστήριον τὴν μεγάλην του παντοδυναμίαν, ὄχι διατὶ μόνον ἐνίκησε σάρκα καὶ κόσμον καὶ διάβολον, ἀλλὰ καὶ διότι οἰκονόμησε τοιοῦτον Μυστήριον, τοιαυτὴν ὑποστατικὴν ἐνωσιν Θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος, τὴν ὁποίαν οὔτε δύναται νὰ χωρέσῃ νοῦς κτιστός, οὔτε νὰ διηγηθῇ, πολλῶ μᾶλλον νὰ κατανοήσῃ....»

«Πατερικὸν χειρόγραφον»

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ζητούμε τὰ δικαιώματά μας

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἐν ὀνόματι τῆς δημοκρατίας, ἡ πολιτεία προσέθη εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων, κάθε ομάδος ἢ ὁποῖα ἤσκησε μία πῆσιν πρὸς αὐτήν. Ἀνεγνώρισε τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα, ἀνεγνώρισε τοὺς Χιλιαστάς, ἐπιτρέψασα μάλιστα εἰς τὰ τέκνα των νὰ μὴ λαμβάνουν ὅπλα εἰς τὸν στρατὸν (-), ἀνεγνώρισε καὶ προστατεύει ὅλας τὰς θρησκείας καὶ αἱρέσεις. Δὲν ἐπράξεν ὅμως τὸ ἴδιον μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ΓΟΧ! Ἀρνεῖται πεισματωδῶς, κάθε ἀναγνώρισιν, παρ' ὅλας τὰς πιέσεις μας. Εἶναι τυχαῖον αὐτὸ; Κάθε ἄλλο!

Διότι, τί σημαίνει τὸ ὅτι εἰς τοὺς τομεῖς τοῦ ἔθνους μας ἔχει ἀπογορευθῇ ἐντελῶς οἰαδήποτε προπαγάνδα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ κατὰ τοῦ χιλιασμοῦ; Πῶς εἶναι δυνατόν, τὸ ἔθνος μας, νὰ ἀπαγορευθῇ ἀκόμη καὶ σὲ ἱερωμένους νὰ καταφέρωνται κατὰ τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ τῶν Ἰεχωβάδων;

Μήπως θὰ πρέπη νὰ διερωτηθῶμεν «ποῖος ἐπὶ τέλους κυβερνᾷ αὐτὸν τὸν τόπον»;

Ἑλληνες ἢ σκοτεινὰ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιδιώκουν τὴν ἐξαφάνισιν τῆς φυλῆς μας. Καὶ ἀσφαλῶς, τὸ μόνον ἐμπόδιον εἰς τὰ ἔργα των εἶναι οἱ ΓΟΧ, τοὺς ὁποῖους δὲν θέλουν νὰ ἀναγνωρίσουν. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Κων. Καραμανλῆς θὰ ἀντιληφθῇ ὅτι τὸ ἔθνος μας δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ οὔτε εἰς τοὺς κομμουνιστάς οὔτε εἰς τοὺς μασῶνας οὔτε τοὺς Γιεχωβάδες. Τὸ ἔθνος διὰ νὰ ζήσῃ θέλει πιστοὺς χριστιανούς καὶ καλοὺς πατριώτας. Καὶ οἱ ΓΟΧ, εἶναι καὶ τὰ δύο. Καὶ δι' αὐτὸ, ἐλπίζομεν ὅτι ἐπιτέλους, ἡ παρούσα Κυβέρνησις θὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ θέμα τῆς ἀναγνωρίσεώς μας. Δὲν ζητοῦμεν τίποτα ἄλλο. Τουλάχιστον νὰ κτίζοιμε τοὺς ναοὺς μας! Τουλάχιστον νὰ μᾶς ἐκδίδουν διαβατήρια ὅπως τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τουλάχιστον, ὅσα δικαιώματα ἀπολαμβάνουν οἱ κομμουνισταὶ οἱ μασῶναί καὶ οἱ Χιλιασταί!...

Οἱ Θησαυροὶ τοῦ "Αγίου" Ὄρους

Δημοσιεύματα τοῦ τύπου διὰ κλοπὰς θησαυρῶν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, προκαλοῦν λύπην παντὸς ἐχέφρονος Ὁρθοδόξου καὶ Ἑλλήνου. Δὲν εἶναι νοητὸν, ὅτι διεφύλαξαν οἱ αἰῶνες, σήμερον νὰ περιέρχεται εἰς χεῖρας τῶν κλεπτῶν. Τὸ κράτος ἔχει εἰς Ἅγιον Ὄρος πολιτικὸν διοικητὴν, ἀστυνομικὰς καὶ τελωνειακὰς ἀρχάς. Τί κάμνουν ὅλοι αὐτοί;

Προπαντὸς ὅμως προκαλεῖ εἰς ἡμᾶς θλίψιν, τὸ ὅτι διὰ τὰς κλοπὰς τῶν θησαυρῶν δευτερογενῶς ὁπαιγνιμοὶ εἰς βάρος ὠρισμένης μερίδος μοναχῶν. Καὶ νὰ μὲν, μὲ τοὺς μοναχοὺς αὐτοὺς ἡμεῖς, πόρρω διστάμεθα, ὅμως, ἐφ' ὅσον ἐγκατέλειψαν τὸν κόσμον καὶ φέρουν τὸ ρῶσόν τοῦ ὀρθοδόξου μοναχοῦ, καὶ ὁ κόσμος δὲν κάμνει διάκρισιν μεταξύ ζηλιωτῶν μοναχῶν ἢ μὴ,

εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον ἀναγκάζει εἰς βάρος ὅλων μας.

Ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ λάβῃ δρακόντια μέτρα πρὸς πάταξιν τοῦ φαινομένου τούτου.

Συνιστώμεν Ἐκδύμω

Εἶναι εὐτύχημα τὸ ὅτι ὁ δημοσιογράφος Βασ. Λαμπρόπουλος ἀφιέρωσε μέρος τοῦ χρόνου του καὶ ἠσχολήθη μὲ τὸ θέμα τῆς μασονίας. Καρπὸς δὲ τῆς ἐρευνῆς του αὐτῆς ὑπῆρξαν τὰ ἀποκαλυπτικὰ βιβλία τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐξέδωκε, καὶ τὰ ὁποῖα ἀποκαλύπτουν τὴν σκοτεινὴν αὐτὴν θρησκείαν εἰς ὅλον τῆς τὸ βάθος. Καὶ ἐτι πλέον, οἱ δημοσιεύοντες εἰς κάθε βιβλίον του κατάλογον τῶν Ἑλλήνων μασόνων ἀποδεικνύουν τὴν διάβρωσιν των εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας.

Ἡδὴ, ὁ κ. Λαμπρόπουλος ἐξέδωσε τὸ τέταρτον βιβλίον του κατὰ τῆς μασονίας, τὸ «Μαύρα λεξικά τῆς μασονίας» τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ συμπλήρωμα τῶν τριῶν προηγουμένων ἔργων του, δηλ. τῶν βιβλίων του «τὰ ντοκουμέντα τῆς Ἑλληνικῆς μασονίας», τὰ ἄδυτα τῆς Ἑλληνικῆς μασονίας» καὶ τὰ «μυστήρια τῆς Ἑλληνικῆς μασονίας».

Συνιστώμεν ἐκθύμως τὰ ἀνωτέρω βιβλία εἰς τὴν προσπάθειαν καταπολεμήσεως τοῦ μασονισμοῦ (Τὰ βιβλία διατίθενται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συγγραφέως κ. Βασίλ. Λαμπροπούλου, ὁδὸς Κάνιγγος 10, Ἀθήναι: 141, ἀντὶ 350 δραχμῶν ἑκαστον).

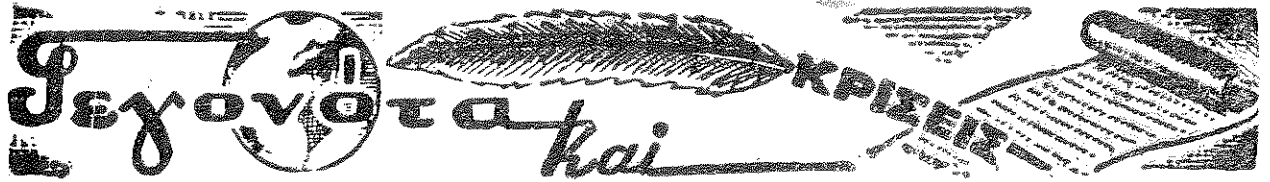
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, καθηκόντως καὶ πρὸς ὅσον τυχόν παρεμνησίων, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης δι, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει καί-την ἢ ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔ-τυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετι-κῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἔδη-μοσιεύθῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁρ-γανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματι-κὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προσερίζονται τὰ ἀ-ποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΝΕΑ

Δραμινά Χρονικά

Φεβρουάριος, 1978

Με σεμνοπρόκειαν και λαμπρότητα εορτάσθη, έφ' ετος ή έτησίαν μνήμη των Οίκουμ. Διδασκάλων και Αγίων Τριών Ιεραρχών μέ την παρουσία και συμμετοχήν του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. κ. Καλλινίκου, συμπαραστατούμενου υπό τεσσάρων Κληρικών, και είς τό τέλος έγέμετο ή καθιερωμένη Ιερά Λειτουργία, και λόγω Κυριακής πλήθος ευσεβών χριστιανών έτίμησε τους προστάτας των Έλληνικών Γραμμάτων κα ιτήν σπουδάζουσας Νεολαίας.

Βαπτίσις Τέκνου

Τήν 13ην Φεβρ. εβαπτίσθη έν τώ ιερώ ναώ μας παρουσία συγγενών και προσκεκλημένων, τό θυγάτριον του κ. Βασιλείου Αθανασιάδη, ονομασθέν Βασιλική υπό του αναδόχου αυτής Ιωάννου Χαρ. Γεωργιάδη, άμφότερων κατοίκων Νέας Αμισού. Τούς ευχόμεθα να τους ζήση μετά πνευματικής προόδου.

Αποδημίας Αδελφών

Κατά τό χρονικόν διάστημα Δ' έρίου και Φεβρουαρίου έ.έ. απέδημυσαν προς Κύριον αι έν Χριστώ αδελφοί : 1) Παρθένα Κων)νου Σιδηροπούλου, 2) Αναστασία Μουσιάδου και 3) Σοφία Αντωνίου Καραμανλή, άπασαι μεγάλης ηλικίας, φυλάξασαι έν τή έπιτείφ ζγή των την πάτριον Θρησκείαν της Γνησίας Ορθοδοξίας και άπόκειται αύταις ή την δικαίωσιν του Στεφάνου. Είς τους οικείους των ευχόμεθα την έξ Υψους παράκλησιν.

Πρωτοερεός
ΜΙΧΑΗΛ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Η Διεύθυνσις του Περιοδικού μας έπιφυλάσσει είς έαυτήν πάντοτε τό δικαίωμα να μη δημοσιεύη ή να συντέμνη κατα την κρίσιν της οιονδήποτε χειρόγραφον Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ή μη δέν έπιστρέφονται.

“ Φωνή της Ορθοδοξίας

Λάρισα

Τήν 27ην μηνός Μαρτίου έ.έ. έτελέσθη έν τώ Ιερώ Ναώ Εὐαγγελισμού τ' Θεοτόκου Γ.Ο.Χ. Λάρισης Αρχιερατική Λειτουργία υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος και Θωακμακού κ.κ. Καλλινίκου, συμπαραστατούμενου υπό των Αρχιμανδρίτου Αθανασίου Πεσάλα Έφημερίου του ως άνω Ιεροῦ Ναού και του Καλλιφώνου Ιεροδιακόνου Αμβροσίου Νικηφορίδη.

Τήν Θείαν Αρχιερατικήν Λειτουργίαν παρηκολούθησε πλήθος πιστών.

Η Βακχλησιαστική Έπιτροπή

Θέλεις να γνωρίσης τους ιεροῦς άγώνες διά την επικράτησιν του Πατρίου έορτολογίου;

Θέλεις να γνωρίσης τάς ιεράς Μορφάς των άγωνιστών Κληρικών και Λαϊκών της Έκκλησίας των ΓΟΧ; Έάν ναί,

Γράψου συνδρομητής στο μοναδικό έκδιδόμενο κάθε τρεις μήνες Ιστορικό περιοδικό.

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

Συνδρομή έτησία δραχμάς 100.

Κυκλοφορούν επίσης και οι τόμοι των έτών 1976 και 1977 (δεμένοι) προς 120 δραχμάς έκαστος.

Μερικά περιεχόμενα από τους τόμους 1976—1977.

* Η δίκη του Κ. Καραγιαννίδη που άπεπειράθη τό 1927 να κόψη τά γέννηια του σχισματικού Αρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

* Η περιγραφή της εμφάνισσας, από έπιζώντας μάρτυρες, του Τιμίου Σταυρού κατά την νύκτα της 14ης Σεπτεμβρίου 1925.

* Η Νεομάρτυς Αικατερίνα Ρούττη και οι αίματηρές σκηνές της Μάνδρας τό 1927.

* Δεινοπαθήματα Γ.Ο.Χ. υπό σχισματικών.

* Ιεραί Μορφαι Αγονιστών της Έκκλησίας των Γ.Ο.Χ. : Ιερόνυμος Πνευματικός, Παπᾶ-Γιάννης Φλώρος, Ιερομ. Αρσένης Σακελλάρης, Αρχιμ. Αρτέμιος Ξενοφωτεινός, Παπᾶ-Βασίλειος Σακελλαρόπουλος, Ιερομόναχος Γεράσιμος Διονυσιάτης, κ.ά.

Γράψατε ή τηλεφωνήσατε στον έκδότη των Πατρών: Αρχιμανδρίτην Καλλιόπιον Π. Γιαννακουλόπουλον, Γαλαξειδίου 14 Πειραιᾶ. Τηλέφ. 40.60.88.